

ZÁPAS

O DUŠI 143

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

**ZIMA 2019
ROČNÍK 30**

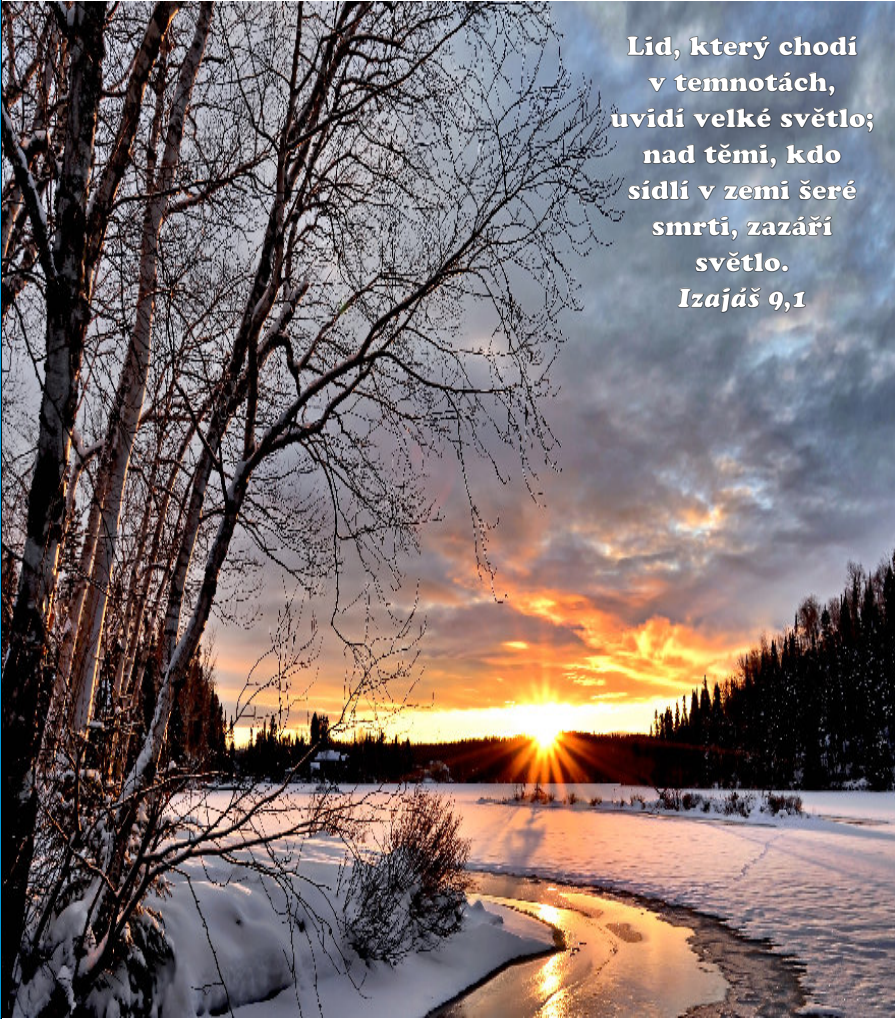
Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Lid, který chodí
v temnotách,
uvidí velké světlo;
nad těmi, kdo
sídlí v zemi šeré
smrti, zazáří
světlo.
Izajáš 9,1

OBSAH

Bohatství píce	3
Cíl naší touhy	4
Zaslíbení vládcy (Gn 49,10)	7
Hledání Boha	13
Dokonalý zachránce	
hříšníků	14
Milovat Ježíše nade vše	17
Kdo si myslíš, že jsi II.	18
Krize Genesis	25
Sedm chyb, kterých	
bychom se měli při	
následování Krista	
vyvarovat	29
Skutečný důvod	
k probuzení	32
Dospívání přirozeně,	
Boží cestou	42
Duchovní týrání	
v manželství	43
Zimní konference 2020	46

Zimní konference 2020

Konference Zápasu o duši
& Poutníkovy četby

Boží láska*Těžké učení o Boží lásce*

Bůh je láska

Jaroslav Kernal

Boží láska zjevená v Kristu

Radek Kolařík

Jak se projevuje Boží láska

k lidem

Pavel Steiger

Boží láska k církvi a v církvi

Zdeněk Karásek

Boží láska v životě křesťana

Jan Suchý

Hotel Krystal, Praha

www.hotel-krystal.eu

25. ledna 2020

Korespondenční adresa:

Spolek Reformace.cz
Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6
Telefon: (+420) 222 268 917
Email: zapasodusi@gmail.com
Dobrovolné příspěvky pošlete
přiloženou složenkou
nebo převodem z účtu.

Číslo účtu:

2600196560 / 2010 (ČR)
SK108330000002600196560 (SK)

BOHATSTVÍ PÍLE

Jaroslav Kernal

Zchudne, kdo pracuje zahálčivou dlaní, kdežto pilné jejich ruka obohatí. (Př 10,4)

Velmi dobře rozumíme těmto slovům starověkého mudrce. Nic se za těch mnoho století nezměnilo. Možná, že štědrý sociální systém západní společnosti trochu boří tento koncept, přesto na něm ani dnešnímu člověku není nic nesrozumitelného. Všichni víme, o co se jedná. Vždyť i staré české přísloví říká, že bez práce nejsou koláče. Ovšem je možné toto přísloví převést také do duchovní roviny? Je možné mluvit o bohatství nebo spíš o chudobě duchovního života na straně jedné a těžké práci při studiu Písma a v modlitbě na straně druhé?

Možná právě zde nacházíme klíč k tomu, proč je tolik křesťanů vyprahlých, zmatených nebo zoufalých z hříšných stereotypů ve svých životech. Možná jenom nazýváme věci špatnými jmény a místo duchovní chudoby mluvíme o vyprahlosti a nedostatek duchovně bohatého života se snažíme obejít poukazem na „nevěřící společnost“, ve které musíme žít nebo podobnými výmluvami.

Ale Boží Slovo je jasné a nepřipouští zkratky nebo obcházení. „Zchudne, kdo pracuje zahálčivou dlaní.“ Jinými slovy duchovně vyprahlý život čeká na toho, kdo není ochoten těžce a namáhavě pracovat na svém duchovním „kontě“. Konto takového člověka bude trpět neustálým nedostatkem a na pokrytí minimálních potřeb bude úvěr stíhat úvěr.

„Kdežto pilné jejich ruka obohatí.“ Ti, kdo obětují svůj čas a námahu pro Boží věci, pro hledání Jeho království, to jsou ti, kdo budou duchovně velmi bohatí. Zklamání budou takoví, kteří čekají výhru v loterii nebo nečekané dědictví. Jedinou cestou je těžká a poctivá každodenní práce. Práce na hledání Kristova království. Není to chaotické pobíhání kolem věcí a lidí. Potřební i jejich potřeby budou kolem nás vždycky (J 12,8). Ale je to práce, která nemá okamžitý viditelný výsledek. Je to práce na intimním společenství s Bohem, práce v Jeho Slově a na modlitbách (Lk 5,15–16).

Tam, kde je takováto práce, tam bude „duchovní konto“, které bude přetékat hojností. Na takovém místě bude Kristus zářit jako světlo v temnotách a Jeho Duch proudit jako živé vody z nitra lidí, kteří ho hledají (J 7,37–39).

Hleďte to, co je nad vámi, kde Kristus sedí na pravici Boží. K tomu směřujte, a ne k pozemským věcem. (Ko 3,1–2)

CÍL NAŠÍ TOUHY

Charles Haddon Spurgeon

Ježíš odpověděl: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ (J 13,8)

Náš Pán se ve své nezměrné blahosklonnosti opásal jako služebník a myl nohy svých učedníků. Petra tahle podívaná naprosto ohromila a nechtěl svému Pánu dovolit, aby dělal něco tak podřadného, a tak naprosto odmítal, aby mu jeho Mistr a Pán myl nohy. Ale rozmyslel si to, jakmile se dozvěděl, že odmítnout takovýto skutek laskavosti od jeho Pána by v zásadě znamenalo odmítnout jakéhokoliv podílu v něm: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“ Nemyslím si, že náš Pán zde až tak míní doslovné umytí, jako spíše to, co mělo vnější umytí představovat. Tohle je jasné, když si vzpomeneme, co náš Pán Petrovi odpověděl ohledně tohoto umytí, „Co já činím, nyní nechápeš, potom však to pochopíš.“

Když jde o doslovné mytí, Petr o něm věděl všechno, a tak nebylo, co vysvětlovat, než jeho vnitřní význam a duchovní učení. To je něco, co Petr tehdy nevěděl a co pochopil až později. Náš Pán proto zjevně odkazoval ne ani tak na fyzické mytí nohou, ale na duchovní obmytí, které je pro veškerý Jeho lid naprosto zásadní. Pamatujte také, že pouhé umytí nohou v sobě neneslo jednotu s Kristem, jelikož náš Pán umyl nohy i Jidášovi, ale rozhodně tím nemínil, že by si Jidáš měl myslet, že má nějaký podíl s Pánem, kterého byl rozhodnutý zradit. Zrádce byl započten mezi učedníky, a proto měl podíl na vnějším ustanovení, ale nedalo mu žádný duchovní podíl v Kristu Ježíši. Proto docházíme k závěru, že mytí nohou bylo svou důležitostí jen druhotné. Zároveň však nepopíráme, co náš Pán říkal o tomto vnějším omytí, tedy že kdyby ho Petr dál tvrdohlavě odmítal, sám by tím dokázal, že v jeho srdci není žádná skutečná věrnost, a že proto v důsledku nemá žádný podíl v Kristu.

Jakýkoliv skutek přímé a úmyslné vzpoury proti Kristově autoritě, ve kterém člověk vzdorovitě a vědomě pokračuje, je jistým důkazem, že nemá skutečný podíl s Kristem. Jak mohu být Jeho služebníkem, jestliže vědomě odmítám kterékoli z Jeho přikázání? Jak si o sobě mohu myslet, že jsem skutečně křesťanem, jestliže má vůle je vzpurná a odmítá se podříditi jasným a zřetelným rozkazům mého Pána? Tohle je něco, co si jako vyznavači potřebujeme uvědomit, a praktikovat okamžitou poslušnost. Nedopusťme, abychom kdy vzpurně odmítali poslechnout přikázání, protože se nám zdá jako nedůležité nebo triviální. Nemáme být soudci, ale služebníky. Žádná motivace nemůže omluvit neposlušnost.

Prosme o Boží milost, abychom hříchem pohrdali, jakmile ho rozpoznáme jako hřích, abychom plnili svou povinnost, jakmile ji rozpoznáme jako povin-

nost, abychom se nikdy neproviňovali vědomou vzpourou, jelikož to by jen dokázalo, že jsme bez Krista. Nicméně, stále věřím, že Kristovo hlavní učení v mém textu neodkazuje na umytí vodou, ale na očistění naší duchovní přirozenosti jeho vzácnou krví a jeho věčným Duchem. A právě v tomto smyslu znovu čtème slova „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl.“

Naším velkým cílem je mít podíl v Ježíši Kristu. Do velké míry hovořím sám k sobě, k těm, kdo pravidelně slyší Slovo, k těm, kdo ctí jméno Ježíše a touží být spaseni jeho spásou. Doufám, že mezi námi není ani jeden člověk, který by považoval výsadu podílu s Kristem za něco prázdného a bezvýznamného, ani nikdo, kdo by si myslel, že je malým neštěstím být připraven o svůj podíl s Ježíšem, Synem Božím.

Bratři, vy i já toužíme mít podíl na zásluhách jeho spravedlnosti. Sami nemáme žádnou vlastní spravedlnost, ale toužíme, aby on byl Hospodinem–naši–spravedlností, abychom byli oblečeni jeho spravedlností, a abychom tak v ten den velké svatební hostiny nebyli nalezeni jako nazí, ale abychom se, oblečeni ve svatebním šatu, mohli posadit ke svatební hostině. Toužíme mít podíl v jeho smrti. Ježíš zemřel, aby tak poskytl usmíření za vinu, a my toužíme mít podíl na jeho usmiřující oběti. Jsme vinní. Naše srdce touží být omyto v krvi, být očistěno touto odčisňující obětí, stát před Pánem jako přijaté v milovaném.

Doufáme, že Beránek Boží, který snímá hříchy světa, nám dá podíl na své moci snímající hřích. Věříme v jeho vzkříšení a naší modlitbou je, abychom na něm měli podíl – abychom my mohli vstát, protože on vstal, a abychom se mohli navěky v těle i v duši radovat z věčné blaženosti. Naše víra viděla Ukřižovaného, jak vystupuje do nebes, a tak toužíme mít podíl na jeho nanebevstoupení, mít podíl na požehnáních, která získal pro vzpurníky, když zajal nepřátele a dal dary lidem. Ano, toužíme zanedlouho projít stejnou hvězdnatou cestou a vstoupit do odpočinku tam, kde je on, a hledět na slávu, kterou mu Bůh dal.

Toužíme mít podíl na jeho přímluvách. On před Otcovým trůnem přináší své neustále a vždycky přijímané přímluvy, a tak věříme, že za nás prosí, aby na nás, nehodné, sestupovala nespočetná požehnání. Byli jsme skutečně ubozí, jestli jsme nevěřili, že máme podíl na prosbách a přímluvách našeho velkého velekněze. Věříme, že naše jméno je vyryté na jednom z drahokamů na jeho náprsníku, a tak je neustále přinášeno před Boha. Navíc, víme, že Kristus sedí na pravici Boží jako král, všechny věci jsou mu složeny do rukou, a my toužíme mít s ním podíl v jeho království, mít podíl na pokoji, který přináší jeho žezlo – ano, abychom my sami byli učiněni králi a vládli s ním.

Navíc, očekáváme jeho druhý příchod. Stejně tak, jak vystoupil do nebes, i znovu sestoupí, za zvuku trubky archanděla a hlasu Božího, a to v plnosti svého bytí, skutečně a opravdově, ne jako mýtus nebo přelud, ale doopravdy. Tak, jako od nás odešel, stejně tak znovu přijde, přijme vsí moc a bude vládnout od řeky až na konec světa. Doufáme, že budeme mít podíl na slávě jeho zjevení a království.

Ať už milénium bude jakékoliv, ať už bude nádhera posledního dne jakákoliv, naší touhou je, abychom ve všech těchto věcech měli podíl s Kristem. Nepohrdáme jeho křížem, protože toužíme po jeho koruně. Nechceme ho opustit v jeho pokoření, jelikož doufáme, že s ním budeme mít podíl na jeho triumfu. Chceme s radostí vyjít za tábor a nést potupu pro jeho jméno, jelikož doufáme, že až se budou rozdávat koruny nesmrtelnosti, staneme v táboře věrných. Nejhlubší touhou naší duše je, abychom mohli mít podíl s Kristem.

Mí drazí bratři, doufám, že většina z nás, kdo jsme zde přítomni, ví, co znamená mít podíl v Kristu, protože jsme v něm byli vyvoleni před založením světa. Byli jsme učiněni účastníky jeho Ducha a byli jsme přeneseni do jednoty s ním. Poddali jsme se jeho vládě. Hledíme k němu pro svou spásu. Máme s ním podíl jako údy jeho těla, jeho masa a jeho kostí – podíl na něm, jako mají větve v révě, jako mají kameny v chrámu. Sloužíme pod jeho zástavou v té samé svaté válce, sloužíme v té samé svaté službě. Máme s ním podíl jako jeho přátelé a jako jeho vyvolení, které přivedl do nejbližšího a nejužšího společenství se sebou samým.

Jestli to v našem případě tak není, jsme velmi svedeni. Ale jestli to tak skutečně je, cítíme, že za tuto požehnanou skutečnost vděčíme pouze a jedině Boží milosti, a tak by to nikdy nemohlo být, kdybychom nejprve nebyli obmyti. Jestli dosud nemáme podíl na požehnáních, která k nám přicházejí skrze Krista, víme dnes, protože nám to říká text, že musíme být obmyti předtím, než s ním můžeme mít podíl. Bratři, toužíme být syny tak, jako on je Syn. Přejeme si být dědici tak, jako on je dědic. Prahne po tom, abychom byli přijati tak, jak je přijat on. Toužíme být zanedlouho oslaveni tak, jako on je oslaven. Tohle je požehnání hodné nejintenzivnější touhy, je to požehnání, které musíme získat, nebo se bídne propadneme do věčné záhuby – jelikož být bez Krista je být bez naděje.

*Z kázání č. 926 s názvem The Sine Qua Non,
které Ch. Spurgeon kázal ve sboru
Metropolitan Tabernacle 17. dubna 1870.
Přeložil Jan Prorok.*

ZASLÍBENÍ VLÁDCE (GN 49,10)

Jaroslav Kernal

Když se naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy. (Ga 4,4)

Boží syn přišel, aby nás vykoupil z našich hříchů a my byli přijati za syny, přišel vysvobodit zajaté a hledat a spasit, co zahynulo. Kristus se musel narodit jako člověk, aby mohl na lidském těle zaplatit za hříchy svého lidu, ale podstata jeho díla není v jeho narození, nýbrž v jeho smrti. Jeho smrt na kříži Golgoty nám přinesla smíření s Bohem, vykoupení z hříchu, vysvobození ze smrti, vítězství nad satanem i nový život. Proto se musíme soustředit na jeho kříž.

V Genesis 49 jstaříčský Jákob žehná svým dvanácti synům. Součástí těchto požehnání je také zaslíbení vládce, který bude panovat nad národy. Písmo mluví o tom, že jednoho dne takový muž přijde a bude z kmene Juda. Řeč není o nikom jiném než o Kristu – jeho Písmo nazývá Lvem z Judy, Pánem pánů a Králem králů.

I. Proctví o Mesiáši

Jákob měl dvanáct synů a Juda byl čtvrtý v pořadí. Ale první tři synové přišli o své postavení dané pořadím jejich narození. Prvorozený Rúben vstoupil na otčovo lože a spal s otrokyní Jákobovy druhé ženy, Bilhou (Gn 35,22), matkou dalších dvou Jákobových synů (Dana a Neftalího). Další dva synové, Šimeón a Lévi, vyvraždili město Šekem, když syn vládce toho města zneuctil jejich sestru Dínu. Proto pro ně Jákob nemá požehnání, ale spíše kletbu (Gn 49,7). První tři bratři byli zbaveni svého postavení kvůli svým hříchům. A na místo prvorozeného nastupuje Juda, který původně byl až na čtvrtém místě:

Tobě, Judo, tobě vzdají čest tví bratři. Na šiji nepřátel dopadne tvá ruka; synové tvého otce se ti budou klanět. (Gn 49,8)

Juda bude mít hlavní slovo v Izraeli. V knize Genesis vidíme, jak se Juda dostává do popředí, jak Bůh pracuje s tímto tvrdým mužem, jak ho mění a pokořuje, jak ho přitahuje k sobě. Jákob svému synovi žehná:

Juda nikdy nebude zbaven žezla ani palcátu, jenž u nohou mu leží. (Gn 49,10)

Juda bude vládnout. Nebude zbaven vlády ani prvenství, bude zachován, dokud nepřijde skutečný vládce. Hebrejský text obsahuje eufemismus, narážku, která je obtížně přeložitelná. Nejdoslovněji text překládá Pavlík: „Od Júdy se nebude odvracet žezlo ani zprostřed jeho nohou hůl zákonodárce.“ Důležitý je prostředek jeho nohou, což je výraz, který se v hebrejštině používá pro označení potomků. Smysl toho verše je, že Juda bude vládnout a po něm budou vládnout také jeho potomci. Jde o zaslíbení, že Juda, resp. jeho potomci, zde bude až do příchodu „toho, který

bude vládnout“, do příchodu Mesiáše, Spasitele. Nejedná se o první slib, že Bůh pošle zachránce, který vysvobodí lidi z hříchu, do kterého je uvrhli první lidé, Adam s Evou. Už oni sami dostali slib, který jim Bůh dal skrze kletbu nad hadem:

Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu. (Gn 3,15)

Zdá se, že Adam s Evou porozuměli Božímu slovu a očekávali vykupitele. Uvěřili Bohu, stejně jako později Abraham, jemuž to bylo počítáno za spravedlnost. Abrahamovi bylo zaslíbeno, že skrze něj budou požehnány všechny národy. Bůh mu zaslíbil potomka, který bude požehnáním pro celý svět, a tím potomkem není nikdo jiný než Ježíš Kristus. Bůh vybral Abrahama, dal mu syna Izáka, který měl být prostředkem k zaslíbenému požehnání. Z Izákových dvou synů vyvolil Jáka a učinil z něj velký národ. Z Jákobových synů vyvolil Judu, aby z něj vzešel zaslíbený zachránce, který vysvobodí Boží lid z jeho hříchů. Už první hříšníci, Adam s Evou, dostali „malé“ evangelium, že se narodí dítě, syn, který sejme prokletí, do něhož svým hříchem uvedli veškeré lidstvo. Od samotného počátku, od pádu, mohli lidé uvěřit Bohu a být zachráněni z milosti skrze víru v Pána Ježíše Krista. Kristus ještě nebyl zjeven v takové plnosti, v jaké se zjevil, když se stal člověkem a narodil se Marii, a to dokonce ani lidem, o kterých nám Písmo jasně svědčí, že uvěřili, jako byl syn Adama a Evy Ábel nebo později Noe. O Abrahamovi Ježíš vydává svědectví, že zdálky spatřil jeho den a zaradoval se. Přesto od Abrahama uplynulo ještě skoro dva tisíce let, než se Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi. Abrahamův pravnuk Juda dostal slib, že to bude jeho potomek, jehož budou poslouchat lidská pokolení.

Linie Božích slibů se táhne dál celým Starým zákonem. Bůh vyzdvihl Káleba (z Judy), který byl spolu s Jozuem jediným mužem, který vyšel z Egypta a vešel do zaslíbené země. Ostatní zemřeli na poušti. Dalším z řady Judových potomků byl Bóaz, manžel Rút, pradědeček Davida. David dostal od Boha slib:

Až se naplní tvé dny a ty ulehneš ke svým otcům, dám po tobě povstat tvému potomku, který vzejde z tvého lůna, a upevním jeho království. Ten vybuduje dům pro mé jméno a já upevním jeho královský trůn navěky. Já mu budu Otcem a on mi bude synem. (2S 7,12–14)

Petr ve svém kázání v den letnic říká, že tato slova došla naplnění v Ježíši Kristu. V jeho zmrtvýchvstání ho Bůh vyvýšil a dal mu trůn jeho otce Davida (Sk 2,30–32). David se stal králem Izraele a jeho potomci vládli až do chvíle, kdy byl Izrael odveden do Babylónu. Davidův syn Šalomoun vybudoval dům pro Hospodina, vládl nad obrovskou říší od řeky Eufratu až po hranice Egypta. Další potomek Davida, král Achaz, dostal nový, rozšířený slib:

Proto vám dá znamení sám Panovník: Hle, dívka počne a porodí syna a dá mu jméno Immanuel (to je S námi Bůh). (Iz 7,14)

Po babylónském zajetí to byl znovu potomek Davida, Zerubábel, judský místodržitel, jemuž Bůh potvrdil slib daný Davidovi a předtím Abrahamovi:

V onen den, je výrok Hospodina zástupů, vezmu tebe, svého služebníka, Zerubábeli, synu Šealtielův, je výrok Hospodinův, a učiním tě pečatním prstenem, neboť jsem tě vyvolil, je výrok Hospodina zástupů. (Ag 2,23)

Ježíš Kristus je tím pečatním prstenem. Svou obětí zapečetil novou smlouvu, kterou Bůh dal svému lidu. Součástí smlouvy je slib, že jim dá nové srdce, které ho bude poslouchat, že jim dá víru, že je naplní svým Duchem, že z nich učiní svůj lid, královské kněžstvo, které ho bude uctívat v Duchu a v pravdě. Krok za krokem ukazoval Bůh na toho, který měl přijít, na Ježíše Krista. On je naplněním Božích slibů, v něm Bůh žehná všem národům a každý, kdo v něj věří, je zachráněn a má život věčný. V době, kdy Jákob žehnal svým synům, byly tyto události ještě dalekou budoucností, přesto je tady Bohem daný slib, který ukazuje do budoucnosti, na Spasitele.

II. Příklad Mesiáše

Juda nikdy nebude zbaven žezla ani palcátu, jenž u nohou mu leží, dokud nepřijde ten, který z něho vzejde. (Gn 49,10)

Juda tady bude, dokud nepřijde zaslíbený potomek, Ježíš. V Ježíši Kristu dochází naplnění zákon, v něm je zrušen zákon ustanovení a předpisů a ze žida a z pohana je stvořen jeden nový člověk. V Kristu Ježíši už není žid ani pohan, ale nové stvoření, Boží dítě, křesťan. V Ježíši Kristu došel svého naplnění celý Starý zákon, v něm byla naplněna Judova linie, v něm došla svého cíle královská linie, protože on je věčný král, v něm došly svého naplnění starozákonní oběti, protože on je ten obětní beránek, na kterého ukazovaly všechny oběti. V Kristu se naplnilo starozákonní kněžství, protože on je velekněz našeho vyznání, on je jediný prostředník mezi člověkem a Bohem. V Kristu už ztrácí smysl starozákonní rozdělení na kmeny, a dokonce i rozdělení mezi národy, v Kristu končí obětní řády a rituály, v Kristu přichází nový zákon, ne Mojžíšův, ale Kristův, jehož naplněním je láska k Bohu a k bližnímu. S příchodem Krista končí starý věk a začíná nový. Kristovým ukřížováním vrcholí jedna část dějin a vylitím Ducha svatého o letnicích začíná nová část dějin – poslední doba, která bude ukončena Kristovým druhým příchodem, Božím soudem nad všemi, kteří neuvěřili v Pána Ježíše Krista, stvořením nového nebe a nové země a vzkříšením těla, které už nebude propadlé hříchu, ale bude dokonale svaté.

To všechno a ještě mnohem víc můžeme dnes vidět za slovy, jimiž Jákob požehnal svému synu Judovi. Bude vládnout, dokud... Dokud se Boží syn nestane člově-

kem. Ježíš Kristus se vzdal slávy, kterou měl u Otce, ponížil se a stal se člověkem. Narodil se jako člověk, žil jako člověk, byl ukřižován a zemřel jako člověk – ale nezemřel kvůli svým hříchům, ale kvůli našim hříchům. Vzal na sebe naše hříchy a stal se smírnou a vykupující obětí. Vykoupil nás z otroctví hříchu a smrti a smířil nás s Bohem (2K 5,21). Kristus se musel stát člověkem, protože hřích musel být odsouzen na lidském těle, protože to jsou lidé, kteří se bouří proti Bohu a vzpírají se mu svou nevěrou. To si musíme připomínat, když mluvíme o Kristově narození. Bible nezmiňuje žádné přesné datum jeho narození, stejně jako nezmiňuje datum jeho ukřižování, protože datum není podstatné. Podstatné je, že se to stalo. Podstatné je, že se Kristus narodil. A naprosto zásadní je, že potom byl ukřižován, zemřel a vstal z mrtvých. A každý kdo se spolehne na to, že skrze Krista vede jediná Bohem určená cesta ke spasení, bude zachráněn (Ř 10,9).

Od samotného počátku, od pádu, volá Bůh lidi k víře v Ježíše Krista. Nejprve k víře v zaslíbeného Krista, a po jeho příchodu k víře ve zjeveného Krista. Náš text mluví o tom „dokud nepřejde“. Jeho příchod byl ke spasení. Když se stal Ježíš člověkem, nepřišel proto, aby soudil svět, ale aby byl skrze něj svět spasen. Stal se člověkem, aby nám jasným, jedinečným a naprosto srozumitelným způsobem ukázal, kdo je Bůh a jaký je. Boha nelze poznat jinak než skrze jeho Syna, Pána Ježíše Krista. On je ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Bohu než skrze něj. Chcete poznat Boha? Musíte jít ke Kristu. Chcete žít s Bohem? Musíte se soustředit na Krista. Chcete mít vztah s Bohem? Musíte mít vztah s Ježíšem Kristem. Jinudy cesta nevede!

Do Kristova prvního příchodu bylo obtížné mít vztah s Bohem. Způsob, jakým to bylo možné, nebyl jiný než dnes – je to skrze zjevení, skrze to, že Bůh sám se dá člověku poznat. Dnes jsme na tom přeci jenom lépe než lidé v době Starého zákona, protože Pán Ježíš Kristus se stal člověkem. Abychom skutečně a pravdivě pochopili, kým Kristus je, k tomu nutně potřebujeme zjevení, potřebujeme, aby nám Bůh dal nové srdce, aby nám dal víru, která je nástrojem, jímž se držíme Boha a jeho Slova, a toto zjevení k nám přichází v jasném evangeliu o Ježíši Kristu. A to je něco, co tady před Kristovým příchodem nebylo. Všechno bylo skryté, bylo to zahalené závojem, zastřené oponou. Ale nyní je vše zjevené. Stejně jako se rozzářilo nebe nad Betlémem, když se narodil Ježíš, právě tak září sláva Kristova evangelia do každé temnoty lidského srdce, lidské duše, lidského poznání. Nyní je zde evangelium, které je Boží mocí pro každého, kdo věří. Nyní je čas milosti, nyní je čas spasení. Kristus přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo. Přišel pro svůj lid, přišel pro své stádo. Přišel, aby nás zachránil. Každý z nás byl pod Božím hněvem, byli jsme děti hněvu, hříšníci, vzbouřenci proti Bohu, odporovali jsme Duchu svatému, rouhali

jsme se, naše srdce bylo tvrdé a nepokorné, ale Bůh se ve své milosti a lásce nad námi slitoval a vyměnil to tvrdé srdce za srdce měkké, masité, poddajné. Dokud jsme nepoznali Krista, byli jsme odsouzeni k záhubě, ale nyní v něj věříme, a tak docházíme cíle víry, to je spasení duše. Evangelium se stalo skutečností, protože Slovo se stalo tělem, narodil se zaslíbený Spasitel a svou smrtí na kříži zachránil svůj lid a posvětil se za něj. Staříčkový Simeon, který očekával vykoupení Izraele, spatřil malého Ježíše, kterého Marie s Josefem přinesli do chrámu, aby splnili, co o dítěti nařizoval zákon, a chválil Boha (Lk 2,29–32). Koho to Simeon uctíval?

III. Postavení Mesiáše

Juda nikdy nebude zbaven žezla ani palcátu, jenž u nohou mu leží, dokud nepřejde ten, který z něho vzejde; toho budou poslouchat lidská pokolení. (Gn 49,10)

Hebrejský text v tomto verši se překládá docela obtížně. Je tam zvláštní slovo a doslovný překlad najdeme např. v kralickém překladu, který říká „dokud nepřejde Šílo“. Je otázka, co přesně to znamená. Obvykle najdeme dva významy, které jsou oba dobré a smysluplné. Může tam být „dokud nepřejde ten, který z něho vzejde“, jak je to v ekumenickém překladu, nebo tam může být „ten, kterému patří [žezlo]“, jak je to v ČSP nebo B21. Ježíš Kristus vzešel z Judy a jemu po právu patří žezlo vlády. Nádherným způsobem je to vyjádřeno v Matoušovi. Začíná slovy:

Listina rodu Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova. (Mt 1,1)

Ježíš Kristus je syn Abrahamův, potomek Davidův, lev z kmene Juda. A podívejte se, jakými slovy toto evangelium končí! Jsou to slova Pána Ježíše Krista, která říká svým učedníkům:

Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. (Mt 28,18)

Jemu patří žezlo vlády. On je Pán pánů a Král králů, on je ten zaslíbený vládce, o něm svědčí Písma Starého zákona a nakonec celé Písmo. Bylo prorokováno, že se mu budou klanět národy, že ho budou poslouchat lidská pokolení, a přesně tak to je. I když se narodil jako nemluvně, přece byl od svého narození králem. Ačkoliv vypadal bezmocně, přece to byl stvořitel světa. Všechno bylo stvořeno skrze něho a pro něho. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Pavel o něm vydal svědectví:

Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán. (Fp 2,6–11)

Bůh ho vyvýšil nade všechno. Ježíš měl prvenství ve všem a předcházel všechno, ale skrze zmrtyvýchvstání ho Bůh ještě znovu nade všechno vyvýšil. Vyvýšil ho zjevně, veřejně, otevřeně. Vyvýšil ho na nebi i na zemi. Na kříži Kristus porazil hříchy a smrt, ale slavil triumfální vítězství také nad nebeskými mocnostmi, které se na počátku vzbouřily proti Bohu. Porazil dábla a jeho anděly. A nyní září slávou a svatostí. Ježíš zaslíbil, že přijde znovu – už ne kvůli spasení, ale kvůli soudu. Jeho příchod bude jako blesk – bude náhlý, bude nečekaný, bude ohromující, bude slavný. Přijde s nespočetnými zástupy svatých andělů a bude soudit zem. Tehdy se každé koleno skloní před Pánem a každý jazyk bude ke slávě Boha Otce vyznávat, že Ježíš Kristus je Pán. Budou se mu klanět lidé ze všech národů, protože onen den bude dnem vzkříšení. Všichni lidé všech dob povstanou a budou souzeni. Jedni povstanou k životu, zatímco druzí k odsouzení. A rozlišovacím klíčem je Boží milost, která se projevuje vírou v Ježíše Krista. „Kdo v něho věří, nebude souzen, kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného syna Božího“ (J 3,18).

Božím synu se již nyní klaní národy a poslouchají ho – to jsou všichni, kdo uvěřili evangeliu, uvěřili té dobré zprávě, že Ježíš Kristus je smírnou obětí za naše hříchy. To jsou ti, kdo Pána poslouchají. Jsou to lidé ze všech kmenů, jazyků, národů a ras. Vyznávají, že Ježíš Kristus je jejich Pán, majitel či vlastník, protože je vykoupil z otroctví hříchu a z vlády temnoty. Proto poslouchají svého Pána, proto s radostí naplňují jeho vůli a nesou evangelium do celého světa. Když Kristus vzkřísil Lazara, zvolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!“ (J 11,43). Lazar nemohl neposlechnout, musel vstát a jít ven. V den svého druhého příchodu poručí Pán všem národům a všichni vstanou. A i když se dneska mnozí vzpírají jeho vládě a nechtějí se podřídit pod jeho dobrou a laskavou vládu, v onen den budou muset. Nebude možné neposlechnout hlas Božího syna, nebude možné se mu vzepřít, nebude možné nesklonit svá kolena před Pánem. V onen den se pokloní všichni – na nebi, na zemi i pod zemí a každý jazyk vyzná, že Ježíš je Pán. Mnohý jazyk to bude vyznávat skrze zařáté zuby, ale moc Páně bude tak velká a nepřekonatelná, že nebude moci odolat ani jeden jediný. Všechny mocnosti se skloní, nejmocnější andělé odloží své královské koruny a padnou před Pánem. A zástupy svatých andělů budou společně se zástupy vykoupených radostně a hlasitě vyznávat to, co vyznávají již nyní – že Ježíš Kristus je Pán, že jemu patří všechna sláva i moc.

„Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení.“ A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všecko, co v nich jest, slyšel jsem volat: „Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!“ (Zj 5,12–13)

To je nebeská sláva. Tato sláva se rozzářila, když se Pán Ježíš narodil Marii, a tato sláva zazářila při jeho druhém příchodu. Blaze tomu, kdo bude mít podíl na této slávě. Blaze těm, kdo uvěřili ve slavné jméno Ježíš. V nikom jiném není spásy, není pod nebem jiného jména, ve kterém bychom mohli být spaseni (Sk 4,12). Proto si s radostí připomínáme Kristův první příchod, protože je zaslíbením druhého. Zároveň je také potvrzením Boží věrnosti a zárukou druhého příchodu. Bůh splnil své slovo, které dal Judovi, synovi Jáкова, a úplně stejně splní své slovo, které dal nám, učedníkům Ježíše Krista. Můžeme se radovat, protože máme věrného Spasitele, dokonalého člověka a velkého Boha, Ježíše Krista. Amen.

HLEDÁNÍ BOHA

Jan Kalvín

Z našeho pocitu nevědomosti, marnosti, nedostatku, slabosti, zlosti a vlastní zkaženosti poznáváme, že nikde jinde než v Pánu nespočívá pravé světlo moudrosti, trvalá ctnost, dokonalá plnost všech dobrých věcí a čistota spravedlnosti. Těmito svými bídami jsme povzbuzeni k tomu, abychom rozvažovali nad Božím dobrodiním. Ale nemůžeme o ně skutečně usilovat, dokud se neznelíbíme sami sobě. Kdo z lidí nenachází zalíbení sám v sobě? A to zalíbení trvá, dokud člověk nepozná sám sebe, tedy dokud je sám se sebou spokojen, nechápe svou ubohost a nevšímá si jí. A tak tedy jeden každý poznáním sebe samého bývá nejen nabádán k hledání Boha, ale je také veden rukou k tomu, aby ho našel.

Je také ovšem zjevné, že člověk nikdy nedosáhne opravdového poznání sebe samého, jestliže nebude nejprve hledat Boží tvář – a v jejím světle pak pohlédne sám na sebe. Kvůli pýše, která je nám všem vrozená, považujeme sami sebe za spravedlivé, bezúhonné, moudré a svaté, pokud ovšem nejsme zjevnými důkazy usvědčeni z nespravedlnosti, ohyzdnosti, nemoudrosti a nečistoty. Nebýváme však usvědčeni, jestliže se díváme jenom sami na sebe a ne také na Hospodina, který sám je jedině pravidlo, jímž se máme posuzovat.

DOKONALÝ ZACHRÁNCE HŘÍŠNÍKŮ

Karel Trnka

Skutečně věříte, že je Pán Ježíš dokonalý Zachránce?

Věříte v Pána Ježíše Krista? Je pro vás skutečně dokonalý Zachránce? Následující text se zabývá dvěma body, které popisují biblické učení o Pánu Ježíši jako dokonalém Zachránci hříšníků. A prověří, jestli jsou vaše myšlenky o Pánu v souladu i s Pánovým slovem.

1. Pán Ježíš Kristus je dokonalý Zachránce, a proto je jeho obět dokončena a plně efektivní.

Výrazem dokončena je míněn fakt, že jí nelze v žádném slova smyslu opakovat ani k ní nic přidat. Výrazem efektivní je míněno, že plně zabezpečila a úspěšně vykonala veškerý svůj záměr. Písmo hovoří o věčném a dokonaném spasení. V listě Židům čteme následující slova:

*Ale když přišel Kristus jako velekněz budoucího dobra skrze větší a dokonalejší stánek, ne rukama udělaný, to jest ne z tohoto stvoření, vešel ne skrze krev kozlů a telat, ale skrze svou vlastní krev **jednou provždy** do svatyně, když získal **věčné vykoupění**. Jestliže totiž krev kozlů a býků a popel z jalovice kropením posvěcuje znečištěné k čistotě těla, čím více krev Krista, který skrze věčného Ducha sebe samého obětoval neposkvrněného Bohu, očistí naše svědomí od mrtvých skutků k službě živému Bohu? (Žd 9,11–14)*

Pán Ježíš Kristus vešel do svatyně v nebesích skrze svou vlastní krev jako Velekněz. Povšimněme si, že jeho velekněžský úřad vyplývá z jeho oběti. Jeho dokonalá obět určuje tedy i rozsah jeho velekněžské služby. Pán Ježíš se tedy přimlouvá za každého hříšníka, za kterého bylo zapláceno na kříži. Dále zde čteme, že získal věčné vykoupění. Jeho obět tedy dokonale uspokojila veškeré nároky na ospravedlnění všech hříšníků, za které byla učiněna. Nemusí se proto znovu opakovat tak jako neefektivní starozákonní oběti, které jsou pouhým stínem té jediné a dokonalé smířící oběti Pána Ježíše Krista. Musí tedy nutně zahrnovat a uspokojovat náhradu za všechny hříchy, které kdy člověk spáchal nebo spáchá. Proto také autor listu Židům používá tak výrazná ubezpečení týkající se spolehlivosti Pánovy oběti.

Jedinou obětí učinil navždy dokonalými ty, kteří jsou posvěcováni. (Žd 10,14)

Na základě této slavné skutečnosti by bylo velikým rouháním přidávat k Pánově oběti jakékoliv lidské skutky. Bylo by to nekonečněkrát horší a bláznivější, než kdyby někdo chtěl vylepšovat krásu českých korunovačních klenotů hromádkou myšího trusu.

2. Pán Ježíš Kristus je dokonalý Zachránce, a proto k jeho oběti nelze nic přidat. (Spasení je jediné milostí a jediné vírou!)

Navazujeme na předchozí bod, ze kterého vyplývá, že k oběti Pána Ježíše nelze nic přidat. Z toho přirozeným a nádherným způsobem vyvěrají dvě úžasné biblické doktríny, které tolik zazářily během církevní reformace v 16. století. Sola gratia (jedině milostí) a Sola fide (jedině vírou), když se postaví vedle sebe, volají hlasitě a jednotně: Jedině Kristem (Solus Christus). Pakliže skutečně věříte, že Pán Ježíš je vaším dokonalým Zachráncem, musíte nutně věřit, že k jeho dokonalé oběti nelze nic přidat. Písmo nám nedává jinou alternativu a konzistentně zavrhuje veškeré lidské úsilí k získání spasení. Proto také Pavel napsal tato slova:

... člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona. (Ř 3,28)

Není totiž rozdílu: všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlnováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. (Ř 3,22–24)

My jsme od narození Židé a ne ‚hříšní pohané‘, víme však, že člověk se nestává spravedlivým před Bohem na základě skutků přikázaných zákonem, nýbrž vírou v Krista Ježíše. I my jsme uvěřili v Ježíše Krista, abychom došli spravedlnosti z víry v Krista, a ne ze skutků zákona. Vždyť ze skutků zákona ‚nebude nikdo ospravedlněn‘. (Ga 2,15–16)

O horlivých židech, kteří se snažili získat si spasení zachováváním zákona (svými skutky), napsal Pavel následující:

Bratři, toužím z celého srdce a modlím se k Bohu, aby Izrael došel spásy. Vždyť jim mohu dosvědčit, že jsou plni horlivosti pro Boha, jenže bez pravého poznání. Nevědí, že spravedlnost je od Boha, a chtějí uplatnit svou vlastní; proto se spravedlnosti Boží nepodřídili. Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří. (Ř 10,1–4)

Proto se vás táži obdobně: Spočinuli jste plně v milosti Pána Ježíše Krista? Nebo, stejně jako židé, ještě usilujete o to, abyste si vybudovali vlastní spravedlnost? Někteří možná namítnou: „My ale neděláme to, co dělali židé. My víme, že jsme spaseni vírou. Ne však samotnou vírou. Ještě je třeba našich skutků lásky... Je to tedy víra a skutky, ne pouhá víra...“ Podobné myšlenky se v zásadě neliší od toho, co dělali židé. Protože jakýkoliv přídavek k evangeliu je vždy jediné totálním znesvěcením, zneplatněním a prokletím! Vezmeme si příklad velmi malého skutku, který Pavel odsuzuje tak silnými výrazy; říká, že lidé, kdo přidávají, byť tak malý skutek k evangeliu, jsou stále pod prokletím zákona. Ano, bavíme se o obřízce. List Galatským se zabývá do hloubky smrtelnou chybou, která vyplývá z jakékoliv syntézy mezi evangeliem a Mojžišovým zákonem, byť by šlo třeba jen o obřízku. Řekneme-li totiž, že nám Pán

Ježíš Kristus nestačí ke spasení, ale že se musíme ještě obřezat (nebo činit skutky lásky), jsme, slovy apoštola Pavla, prokletí a nemáme žádnou naději spasení. Pavel píše:

Jiné evangelium ovšem není; jsou jen někteří lidé, kteří vás zneklidňují a chtějí evangelium Kristovo obrátit v pravý opak. Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěštovali, budiž proklet! Jak jsem právě řekl, a znovu to opakuji: Jestliže vám někdo hlásá jiné evangelium než to, které jste přijali, budiž proklet! (Ga 1,7–9).

To je moc hezký úvod ke knize Galatským, není-liž pravda? O čem Pavel hovoří? Doporučuji knihu přečíst do hloubky, ale podívejte se na následující verše, které Pavel adresuje lidem, kteří chtěli k evangeliu přidávat nutnost obřízky.

Hle, já, Pavel, vám pravím, že dáváte-li se obřezávat, Kristus vám nic neprospěje. A znova dosvědčuji každému člověku, který se dává obřezat, že je povinen zachovat celý Zákon. Zbavili jste se Krista, vy, kteří hledáte ospravedlnění v Zákoně; vypadli jste z milosti. (Ga 5,2–4 ČSP)

Aby někdo nepřekroutil naše slova, musíme jasně zdůraznit, že se bavíme o ospravedlnění na základě pouhé milosti (Sola gratia) a pouhé víry (Sola fide). To vše je důsledkem dokonalé Kristovy oběti na kříži. Nicméně Bible a s ní i reformátoři učí, že víra je vždy následovaná skutky. A jak píše třeba i Jakub ve své epištole v 2. kapitole, pravost víry se pozná podle skutků. Pán Ježíš obdobně říká, že „strom se pozná podle ovoce“ (Mt 12,33). To je ovšem něco jiného než spasení z víry a skutků! Písmo nás učí, že jsme zachráněni k dobrým skutkům, ne však dobrými skutky! Uvažte následující verše:

Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Ef 2,8–10)

Jeden ze znaků pravého obrácení a pravé víry jsou právě dobré skutky, které předem připravil Bůh. Všimněte si ovšem, že nejprve je člověk zachráněn milostí skrze víru (verše 8–9), naše skutky zde nehrají žádnou roli (aby se člověk nechlubil), a teprve po obrácení následují dobré skutky, které také nejsou nakonec z našeho autonomního podnětu, poněvadž jsou předem připraveny Pánem. Veškeré chtění a činění působí totiž on, jak učí Písmo. „Neboť je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činíte, co se mu líbí“ (Fp 2,13). Vidíme, jak intimně je v Písmu spojena myšlenka dokonalé Kristovy oběti s milostí a vírou. Je tu ještě další věc. Víra není něco, co je přirozené z nás. Víra je podle Písma dar, který nás uschopňuje dosáhnout na Boží milost. Uvažte následující verše: „Neboť vám je z milosti pro Krista dáno, abyste nejen v něj

věřili, ale i pro něho trpěli“ (Fp 1,29 ČSP). A také: „Každému z vás říkám na základě milosti, která mi byla dána: Nesmýšlejte výš, než je komu určeno, ale smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh“ (Ř 12,3). A Petr píše:

Šimon Petr, otrok a apoštol Ježíše Krista, těm, kdo dostali stejně vzácnou víru jako my spravedlností našeho Boha a Zachránce Ježíše Krista. (2Pt 1,1 ČSP)

Nejen víra, ale i pokání je dar (2Tm 2,25; Sk 5,31; 11,18). Zkrátka Písmo hovoří jedině o dokonalém Zachránci, a proto je vše, co je potřeba k vašemu duchovnímu životu, plně zajištěno Pánem Ježíšem Kristem. Abychom mohli k Boží slávě říct:

Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pominulo, hle, je tu nové! To všecko je z Boha, který nás smířil sám se sebou skrze Krista a pověřil nás, abychom sloužili tomuto smíření. (2K 5,17–18)

MILOVAT JEŽÍŠE NADE VŠE

Thomas Doolittle (1693)

Kdo má rád otce nebo matku víc než mne, není mne hoden; a kdo má rád syna nebo dceru víc než mne, není mne hoden. (Mt 10,37 ČSP)

Pokud Ježíše nemilujeme nade vše, nemilujeme ho ve skutečnosti vůbec! Můžeme milovat i jiné věci nebo lidi, ale tato láska musí být podřízena lásce ke Kristu. Nemůže být stejná a už vůbec ne větší. Můžete milovat své přátele, radosti života, můžete milovat pohodlí svého života, ale nad to vše musíte milovat Krista. Láska k tomu ostatnímu musí být přemáhána láskou ke Kristu a musí jít být poddána. Člověk, který nemiluje Krista víc než hřích a více než potěšení a zisky, nemůže doopravdy milovat Krista a ani nemůže být zachráněn pro věčnost.

Šly s ním veliké zástupy; obrátil se k nim a řekl: „Kdo přichází ke mně a nedovede se zřít svému otce a matky, své ženy a dětí, svých bratrů a sester, ano i sám sebe, nemůže být mým učedníkem. Kdo nenese svůj kříž a nejde za mnou, nemůže být mým učedníkem.“ (Lk 14,25-27)

To znamená, že skutečný Kristův učedník musí a měl by milovat tyto věci méně než Krista samotného – a Krista musí milovat o mnoho větší láskou než vše ostatní. Pravá láska ke Kristu znamená, že srdce je přitahováno ke Kristu mnohem víc, než ke všem ostatním věcem.

Milost všem, kdo nepomíjející láskou milují našeho Pána Ježíše Krista. (Ef 6,24)

KDO SI MYSLÍŠ, ŽE JSI? II.

Ed Moore

Vraťme se cestou aplikace ke svým nedávným rozhovorům. Uvidíme, zda se tento hřích týká i vás. Mluvili jste za zády druhých nebo jen někomu naslouchali, ať už je vaše účast přímá či nepřímá, jste spolupachatelé. Pomluvy se týkají vašeho postoje k bližním, čímž sami sebe nad ně povyšujete.

A právě tak to vidí Jakub, když říká: „Jestliže však odsuzuješ zákon, neplníš zákon, nýbrž stavíš se nad něj jako soudce“ (v 11). Jistě si vzpomínáte na diskuzi, kterou jsme měli při studiu Jakubovy první kapitoly verše 22, kde je psáno, že klame sám sebe ten, kdo slovo jen slyší, ale nejedná podle něj. Ve verši 25 pak Jakub dodává, že kdo koná podle zákona, bude blahoslavený pro své skutky. Pro Jakuba je důležité, abychom jednali podle zákona, proto je nezbytné zákon nejen znát, ale také se podle něj řídit. Pokud stojíte nad zákonem jako soudce a nevěnujete zákonu patřičnou pozornost, stavíte se do role soudce, ale tím nejste! Není možné, abyste se v poslušnosti řídili Božími příkazy, když se nad ně povyšujete. To je smutná skutečnost, která má obrovský dopad, protože se ve své podstatě jedná o to, kdo je pánem situace. Je nemožné být poslušný Božímu slovu a současně se nad něj vyvyšovat. My všichni máme nějaký vztah k Bohu. Buď je naším Pánem, nebo není. Pokud patříte mezi troufalce a prostořeké soudce zákona, nechcete se podřídit tomu, co Písmo vyžaduje, nechci vás strašit, ale jen vyzvat, abyste si dávali pozor. Sledujte člověka, který o nikom neřekne dobré slovo. Pamatujte na to, co řekl Jakub: „Kdo nechybje slovem, je dokonalý muž a dovede držet na uzdě celé své tělo“ (3,2). Jinými slovy, kdo dokážete ovládat sám sebe, bude mít pod kontrolou vše ostatní. A když obrátíme význam těchto slov, ukažte mi někoho, kdo nedokáže ovládat svůj jazyk, kdo neumí přestat s pomluvami a klevetami, ukážu vám někoho, kdo se dopouští nevázanosti i v ostatních oblastech svého života. Proč? Protože takoví lidé nejsou milovníci zákona, ale staví se do role soudců. Soudci nesoudí zákon, soudci podle zákona soudí.

Všimněte si také toho, co říká text o tom, kdo je Bůh. Verš 4,12 říká: „Jeden je zákonodárce i soudce; on může zachránit i zahubit. Ale kdo jsi ty, že odsuzuješ bližního?“ Nemůže existovat více zákonodárců, nemůže být více soudců. To je něco, co si Bůh vyhradil jen pro sebe. Když tedy uvidíte na druhém něco, co se vám nelíbí, a začnete svoji kritiku vyjadřovat ústně, protože dotyčný nedosahuje vašeho standardu, nejenže urážíte zákon, ale ubližujete pověsti tohoto člověka. Pak vás musím varovat a upozornit na důležitou věc. Dopouštíte se vesmírné

zrady, pokoušíte se sesadit samotného Boha z trůnu. Odsuzovat a pomloutvat ostatní je v Božích očích obzvláště závažný hřích, protože jen on je vševědoucí. Každý přestupek, který spácháte, je pokusem být sám sobě bohem.

Nenávidíte pomluvy právě teď, když slyšíte o mezilidských vztazích, kdy má někdo částečné nebo nepravdivé informace a hned vše vycinká a vy víte, že nemá pravdu? Nemáte lidskou potřebu, když něco takového uslyšíte, zasáhnout slovy: „Nevíte, o čem to mluvíte, nechte toho?“ Oč více, je rozhořčen a zarmoucen vševědoucí a nekonečně milosrdný Bůh vesmíru, který vidí do srdce a myslí pyšným, krutým, žárlivým, nemilujícím a neodpouštějícím lidem, kteří bez zábran soudí a pomlouvají bratry a sestry! Na to nemají právo! Je to, jako byste přišli k Božímu trůnu a snažili se sesadit z trůnu všemohoucího, posadit se na jeho místo a vynést soud. „Kdo jsi, abys soudil bližního?“ Je to biblický ekvivalent toho: „Kdo si myslíte, že jste?“ Jednáte jako nejvyšší soudci. Kdykoliv chcete někomu ukázat, kde je jeho místo, mějte na paměti, že je psáno „lidským hněvem spravedlnost Boží neprosadíš“ (1,20).

Kdo si myslíte, že jste? Kdo si přizná, že sám sebe ustanovil za soudce, porotu a kata? To je největší projev pýchy, jehož se může někdo dopustit. Když někoho pomlouváte a šíříte o něm nepravdy, nejen že mu ubližujete, ale znevažujete jeho pověst. Mimochodem, jakmile vyslovíte něco, co není pravda, poškodili jste pověst této osoby a náprava bude trvat dlouho. Pokud někomu tímto způsobem ublížíte, narušíte jejich vztahy s ostatními a porušíte nejdůležitější přikázání, tedy milovat Boha a bližní, a navíc sami sebe pasujete do role nejvyššího soudce.

Jaká pasáž, jaké téma! Kdo z vás by chtěl dnes stát na mém místě? I když je toto téma tak srozumitelné, je svým způsobem velmi obtížné, protože vím, že se týká i mě. Jsem vinen, protože jsem sám tento hřích nejednou spáchal. Neznám celý dopad svého provinění. To neví nikdo z nás, ale vím, že jsem se provinil. Pokud chcete vědět, oč je můj hřích horší, vím, že jsem se ho dopustil s některými z vás. A víte co ještě? Víam, že někteří z vás jste jej spáchali se mnou. Takže nepředstírejte, že se to týká jen někoho tam někde venku. Pomluvy se týkají každého z nás. Jsem muž nečistých rtů a žiji uprostřed lidí nečistých rtů. Proto, když zjistíte, že o vás někdo roznášel nepravdy, nezlobte se, protože ani vy nejste bez viny. Popravdě řečeno, ať už o vás druzí řekli cokoli, ve skutečnosti je to ještě horší. Nebudte podráždění, nezlobte se na ně, je třeba činit pokání, aby mohla přijít změna.

Znovu připomínám, že to, co dnes říkám, neznamená, že nemáme uvážlivě rozlišovat, ale vyzývám vás, zanechte pomluv. V případě potřeby musí následovat důstojná konfrontace, někdy i církevní disciplína. Ale o tom ještě nemluví. Co mám na mysli, je, abychom nebyli povýšeně kritičtí vůči sobě navzájem, nesoudili

podle svých představ, abychom sami vynikli. Když někoho pomlouváme za zády, stavíme se do role soudců. Rozšiřovat neprokázané hříchy druhých nám nenáleží. S tím musíme přestat, to je třeba změnit. Zde nás Bůh a Duch svatý může usvědčit. Zde potřebujeme pomoc Boha a působení Ducha svatého, abychom dokázali ovládat své jazyky. Potřebujeme pomoc Boha a Ducha svatého, aby změnil touhy našeho srdce. To je ta chvíle, kdy potřebujeme vedení Boha a Ducha svatého, abychom mohli činit pokání. Jak má vypadat? Dovolte mi uvést šest příkladů:

1. I když víte o druhých něco podezřelého, neznamená to, že i když pocítujete z nějakého nepochopitelného důvodu nutkání se o neověřenou informaci s někým podělit, že to musíte udělat.

Pokud jste součástí tohoto sboru delší dobu, víte, že některé ilustrace používám opakovaně. Jedním z důvodů, proč tomu tak je, že jsem na to prostě zapomněl. Stárnu, a tak budu jako starý muž vyprávět stejný příběh znovu a znovu. Dalším důvodem, proč některé ilustrace opakuji, je kvůli nově přichozím, protože si myslím, že může být užitečná i pro ně. I když se budu opakovat po několikáté, to, k čemu se přiznám, je neobvyklé. Navíc, nemám v zásobě tolik čerstvých ilustrací, které by lépe vystihly to, co vám chci vysvětlit.

Takže, rok 1991 byl špatným obdobím mého života. Byl jsem na dně. Byl jsem veřejně pokárán staršími sboru. Hanba, kterou jsem cítil, byla způsobena zbrklostí a pošetilostí z mé strany. To, že jsem byl veřejně pokárán, jsem si po právu zasloužil a můj hřích nezůstal před nikým skryt. Hřích byl odhalen, vyznán a mělo to tak být.

Jeden z členů našeho sboru mě pozval k nim domů na večeři. Důvod, proč jsem byl pozván, byl ten, že měli návštěvu z Pensylvánie. Já jsem také z Pensylvánie a ti lidé znali mého otce i moji rodinu. Upřímně řečeno, nechtěl jsem pozvání přijmout, abych se nemusel stydět za všechno, co jsem udělal. Během večera jsem se nenápadně zmínil o svém hříchu, ale nějak dál jsem celou věc nerozváděl. Muž, který mě pozval, mi nenápadně zašeptal: „Ede, oni nic neví.“ Pomyslel jsem si: „Cože?“ Byl jsem si jistý, že jim vše řekl, a tak jsem celý večer prožíval zahanbení. Později jsem s hostitelem mluvil a on mi řekl: „Ne, ne, nic jsem jim neřekl.“ A to se dotklo mého srdce. Tenhle muž o mně věděl všechno, nelhal by, kdyby řekl jen část toho, co mám na svědomí. Ale on nic neprozradil. To mi připomnělo slova našeho Pána Ježíše Krista, který v Matoušovi 12,20 říká: „Nalomenou třtinu nedolomí a doutnající knot neuhásí, až dovede právo k vítězství.“ On nedorazí někoho, kdo je na dně, kdo je zlomen, nedolomí jej. Je něžný a laskavý. Odpustil nám, zachránil nás před spravedlivým Božím hněvem. Pěstujte umění vzájemné laskavosti a důvěry. V Přísloví 17,9 je psáno: „Kdo stojí o lásku, přikrývá přestoupení, ale kdo je přetřásá, rozlučuje

důvěrné přátele.“ Pokud stojíte o lásku a důvěru, nemáte důvod odhalovat chyby a nedostatky ostatních. Milujete svého bližního jako sebe sama? Jak si přejete, aby ostatní jednali s vámi? Mám pro vás odpověď. Stejně jako si nepřejí, aby se mé hříchy, chyby a poklesky přetřásaly za mémi zády, nemám právo poukazovat na hříchy a poklesky druhých. Jen proto, že o něčem víte, nemusíte to šířit dál.

2. Někdy se ale podobným situacím nemůžete vyhnout a musíte zaujmout postoj a soudit. Matouš 7,1 je často dáván za příklad: „Nesudte, abyste nebyli souzeni.“ Ale to neznamená, že budete slepí k hříchům, které vyžadují soud. Pán Ježíš nám v Janovi 7,24 říká: „Nesudte podle zdání, ale sudte spravedlivým soudem!“ V 1. Korintským 5,12–13 je psáno: „Proč bych měl soudit ty, kdo jsou mimo nás? Nemáte soudit ty, kdo jsou z nás? Kdo jsou mimo nás, ty bude soudit Bůh. Odstraňte toho zlého ze svého středu! Nemáte soudit ty, kdo jsou z nás?“

Z Písma tedy plyne, že je přikázáno, abychom soudili, ale spravedlivě. Soudit a vyvozovat správné závěry musíme neustále, ale to vyžaduje moudrost jak poznat rozdíl mezi posouzením situace a odsouzením. Takže když upozorníte bratra nebo sestru, že žijí v hříchu, neodsuzujete je, ale jde jen o spravedlivý soud.

Také rodiče by měli vést a vychovávat své děti v pravdě a učit je rozlišovat. Znám rodiče, kteří zastávají názor, že „děti si mají vybírat kamarády podle vlastního uvážení. Kdybychom začali určovat, s kým se mohou stýkat a s kým ne, pak jejich rozhodnutí předem odsuzujeme.“ V Písmu podobnou rodičovskou radu nenajdete. Rodiče, kteří dovolí svým dětem, aby si vybraly své vlastní kamarády bez ohledu na jejich pověst, jsou špatní rodiče. Rodiče mají povinnost stanovit dětem hranice. Rodiče mají nejen právo vědět, s kým se jejich děti stýkají a kde budou trávit čas. Je vaší povinností varovat své potomky před hříšnými nástrahami tohoto světa. To není omezování osobní svobody, to je moudré rodičovství.

Jak tedy poznáte rozdíl, kdy někoho neprávem odsuzujete nebo jen rozlišujete. Myslím, že správnou odpověď už znáte. Každý váš čin je řízen motivy vašeho srdce. Pokud je motiv vašeho srdce čistý, pak většinu toho, co zaslechnete kolem, nebudete šířit dál. Pokud je upovídánost motorem vašeho srdce a máte nutkavou potřebu, aby všichni věděli, co víte, pak je to z vaší strany projev nelásky k bližním. Jste povoláni rozlišovat, ale nemůžete odsuzovat.

3. Evangelium má být na prvním místě. Pomluvy jsou těžký hřích. Církev má rodinný charakter, hovoří se zde o bratrech a sestřích. Když mluvíte o jiném křesťanovi nepřekně, mějte na paměti, že Bůh jej miluje stejně jako vás.

Z nějakého důvodu jsme přesvědčeni, že zatímco ostatní chybují, my jsme v pořádku. Tím mám na mysli to, že když někoho kritizujeme a pomlouváme,

myslíme si, že my jsme OK, a myslíme si, že pravda je na naší straně. Dokonce nám z nějakého podivného důvodu připadá, jako by nás Bůh miloval víc. Pravda je taková, že Bůh miluje všechny bratry a sestry stejnou láskou. Poslal svého Syna, aby zemřel i za tu osobu, kterou podrobujete kritice.

Vzpomínám si na jedny Vánoce, kdy jsem šel na rodinnou procházku. Ten den jsem měl opravdu mizernou náladu. Šli jsme ulicemi v Du Bois, kolem nás procházely další rodiny, a já jsem byl se svým otcem sám. Melu a melu něco o své sestře. Nebudu tvrdit, že si to nezasloužila. Neřekl jsem nic, co by bylo nepravdivé, jen jsem se snažil vyjádřit svoje frustrace. Nakonec do mého monologu táta zasáhl a řekl: „Edy, chlapče, sklapni. Je to tvoje sestra.“

Vůbec jsem si neuvědomoval, že mě můj otec miluje stejně jako ji. Bůh tě miluje a poslal svého Syna, aby zemřel za tvé hříchy. Protože tě opravdu miluje, poslal svého Syna, aby tě zastoupil v potrestání. Když řeknete něco kritického na adresu někoho jiného, Bůh se nepostaví na vaši stranu. Miluje vás oba stejnou otcovskou láskou.

Vzájemné vztahy ve sborech mají rodinnou povahu, proto jsou pomluvy tak zdrcující. V Janovi 13,35 je psáno: „Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým.“ Uvědomte si, že svět vás pozoruje. Jestliže se Boží rodina navzájem pomlouvá, jsme jim pro smích. Jako další příklad mohu uvést fotbalové maminky. Znáte to? Mohly by vyprávět své. Není to hrozné, když čekáte na dítě a slyšíte pomluvy o dalších matkách, trenérech a ostatních hráčích? Není vám z toho zle, když slyšíte klepy na pracovišti nebo ve škole během přestávky? Kdy jeden mele přes druhého, kdy jedni se povyšují nad druhé a poukazují, jak jsou všichni ostatní špatní? To se dá očekávat mezi pohany, ale když se totéž děje v církvi, mezi bratry, mezi lidmi, které Bůh miluje, je to mnohem horší.

Jsme rodina, jsme vyvoleni jedním Otcem, očištění krví Pána Ježíše a zapečetění Duchem svatým. Bůh miluje všechny bezmeznou láskou. Pomlouvat a nemluvit před Bohem o jiném členovi rodiny s úctou a láskou, je před Bohem těžký hřích. To je důvod, proč je soudcem na prvním místě evangelium. To je jádro 12. verše Jakubova poselství: „Jeden je zákonodárce i soudce; on může zachránit i zahubit. Ale kdo jsi ty, že odsuzuješ bližního?“

4. Nejlepší a nejjistější způsob, jak se vyhnout pomluvám, je zaměřit svoji pozornost na chvály a vzájemné povzbuzování. Dobrým pravidlem je, že pokud nemůžete říci o druhém něco pěkného, raději mlčte.

A když vás zrovna nenapadá nic pěkného, stačí poukázat na výroky týkající se našeho vykoupení. Až se příště sejdete, zkuste záměrně změnit směr hovoru na někoho, kdo mezi vámi není, a poukázat na proměnu jeho života, místo toho,

abyste kohokoli propírali. Nechvalte je jen za jejich zády, ale také v jejich přítomnosti. Písmo nás k tomu přímo vybízí: „Proto se navzájem povzbuzujte a buďte jeden druhému oporou, jak to již činíte“ (1Te 5,11). Bude-li evangelium v našich myslích na prvním místě, budete se řídit jeho slovy. V listu Efezským 4,29 je psáno: „Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost.“

Pátý bod může být nejpraktičtější věc, kterou můžete udělat. Nenaslouchejte těm, kdo rádi klevetí. Mějte se na pozoru, protože vás takové řeči zaskočí dříve, než si to uvědomíte. Obvykle to začíná jako žádost o modlitbu nebo důvěrnou otázkou: „Mohu se zeptat na radu?“ Nástraha může mít zdánlivě nevinný charakter: „Co si o tom nebo o něm myslíš?“ Ze zkušenosti vím, že je to návnada, na niž se máte chytit. Jakmile ji spolknete i s navijákem, je téměř nemožné s tím něco udělat. Pravda je taková, že budete chtít vědět víc.

Proč si myslíte, že se provoz zpomaluje v opačném směru jízdy, kde právě odklízejí vrak z autonehody? Kdo by nezastavil, aby se podíval na železniční neštěstí? Kdekdo rád sleduje nehodu, každý miluje temnotu, každý chce vidět a vědět víc.

Když ke mně někdo přijde a začne mluvit nepěkně o jiné osobě, mojí přirozenou reakcí je naslouchat. Každý rád slyší nejnovější špínu, ale láska k bližnímu vstupuje do hry teprve tehdy, když budete ochotni být jediným hlasem, který řekne, myslím, že bychom měli změnit téma. Musíme se vědomě rozhodnout a takový hovor včas ukončit. K tomu přidám varování. Pokud se stanete tímto hlasem, pozvání na party vám začnou ubývat. Budete považováni za podivína, ale budete nejen chránit reputaci spoluvěřícího, ale také budete ctít Boha. Tím můžete omezit klevety a pomluvy.

Poradím vám, jak na to. Musíte být ochotni vystoupit z davu. Ze zkušenosti vím, že většina křesťanů nemá odvalu něco takového udělat. Patříte k nim také? Když někoho uslyšíte, že pomlouvá bratra nebo sestru, můžete tok řeči změnit otázkou:

Číslo jedna: „Proč mi to říkáš?“ „Proč o tom máme mluvit?“ „Proč to chceš říci právě mně?“ „Jaký k tomu máš důvod?“

Číslo dvě: „Předpokládám, že už jsi s dotyčným mluvil přímo? Pokud ne, proč?“

Číslo tři: „Víš co, mám u sebe telefon i jeho číslo. Zavolej mu a zeptej se ho přímo.“ Můžete také říci: „Pojďme se za dotyčného pomodlit.“ Ale nedělejte to bez uvážení. Možná, když se budete s někým modlit za někoho, koho nemá v lásce, bude při tom brát Boží jméno nadarmo. Jistě chápete, co tím míním. Proti pomluvám se můžete postavit upřímně míněnou otázkou: „Proč o této osobě mluvíme?“ Znovu opakuji. Když něco podobného uděláte, vaše popularita klesne, ale také vám slibuji, že se vaše popularita v nebi zvýší.

A nakonec **6. bod**: Podívejme se na jednu větu textu, které jsme ještě nevěnovali pozornost. Z Boží perspektivy víme, že jen „on může zachránit i zahubit“ (12). Meditujme nad těmito slovy: „Jeden je zákonodárce i soudce.“

Dovolte mi jednu otázku, znáte svého Zachránce? Pokud ano, je to díky jeho milosrdenství, ne kvůli vašim zásluhám a dobrým skutkům.

Pokud jste byli zachráněni skrze evangelium, vězte, že Bůh vás miloval ještě před založením světa. Nikoho nevyvolil na základě předzvědění, až uvidí, co je ve vás dobrého, ale miloval vás velikou láskou od věčnosti. Poslal svého Syna z nebe na Zem, aby žil mezi námi, aby nás zastoupil v potrestání před spravedlivým Božím hněvem. Miloval vás, přestože jste byli hříšní. Přirození lidé ignorují jeho zákon, troufale se snaží Boha nejen soudit, ale i sesadit z trůnu. Ježíš žije, vstal z mrtvých a je jediný, kdo může hříšníky změnit. Pokud nejste spaseni, dnes je ten den, kdy můžete volat k Bohu. Pokud nevíte, co to znamená, rád vám vysvětlím Boží plán spasení. Pokud jste byli spaseni dnes, měli byste se na své spasení podívat z Boží perspektivy. Bůh je k vám milosrdný od věčnosti, buďte tedy milosrdní k ostatním v současnosti i vy. Jak? Tím, že nebudete pomlouvat jeden druhého. Hříšník, který pomlouvá ty, které si Bůh zamiloval svojí převelikou láskou, vynáší soudy, což mu nepřísluší a navíc se proviňuje neláskou k Bohu. Bůh zná každého z nás, on vás buď zachrání, nebo zahubí. Záhuba v pekle znamená celou věčnost. Nikdo neunikne. Jakub bez pochyby myslí na Ježíšova slova, která najdeme v Matoušovi 10,28: „A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo, ale duši zabít nemohou; bojte se toho, který může duši i tělo zahubit v pekle.“

Když tedy víme, že Bůh sám rozhoduje o záchraně a záhubě, víme také, že k nám byl milostivý od věčnosti, protože jsme byli spaseni, když jsme ještě byli hříšní. A pokud nejste spaseni, zůstáváte pod Božím hněvem. Podřídme svoji vůli jedinému Bohu, který má moc spasit. Přestaňme soudit a pomlouvat bližní ve světle toho, kdo je Bůh. On je Spasitel, on sám je svrchovaný Soudce.

Otče na nebesích, jsem si jistý, že většina z nás dnešnímu kázání rozuměla, ale stejně jsem přesvědčen, že pokud Boží Duch nezmění naše srdce, nevezmete si toto poselství za své. Pane, vím, že až se rozejdeme, někteří z nás se zase budou navzájem pomlouvat. Bože, chceme se změnit, vyznáváme naši závislost na tobě. Požehnaný Duchu svatý, probuď v nás nechuť k pomluvám. Pane, naplň naše rty a životy slovy chvály. Pane, prosím, změň nás v Ježíšově jménu, změň nás. Amen.

Přeložila Klára Steiger.

KRIZE GENESIS

Cameron Buettel

Většina z nás zná politiky, kteří zamlžují jednoduché otázky komplexními politickými odpověďmi. Kdo by si nevzpomněl na výrok Billa Clintona: „To záleží na významu slova ‚je‘.“ Zamlžování naneštěstí existuje i v oblasti teologie. Bůh sice nemusí být „Bohem zmatku“ (1K 14,33), ale existují akademici, teologové a pastoři, kteří zavádějí spousty zmatků do několika prvních kapitol knihy Genesis.

Evangelikalismus oplývá teology, kteří neznají význam slova „den“. Židovské slovo pro den, yom, se objevuje ve Starém zákoně více než dvoutisíckrát a v žádném případě by nevyvolalo debatu, kdyby nebylo šesti konkrétních výskytů v Genesis 1. Těchto šest dní stvoření je však nyní v rozporu s moderními vědeckými datovacími metodami. Než aby církevní vedoucí stáli pevně na biblickém záznamu, přistupují na neprokatelné teorie a matou jasné a soudržné biblické vyučování o původu.

Dějiny skepticizmu

Comte de Buffon, francouzský naturalista počátku 18. století, se vysmíval šesti dnům stvoření a přímočarým biblickým rodokmenům, podle kterých je věk země okolo šesti tisíc let. Řekl, že musí být daleko starší, kolem 75 tisíc let. Od té doby sledují výsledky vědeckého datování stejnou dráhu jako strop amerického dluhu. Kolem roku 1862 to bylo 100 milionů let, kolem 1913 1,6 miliard let. Dnešní odhad říká 4,5 miliard, ale to se jistě změní, jakmile přijde někdo s lepším, přesvědčivějším odhadem.

Pravdou je, že věda nám nemůže nabídnout jednu úplnou odpověď na to, jak jsme se sem dostali. Existuje spousta přijatelných teorií – samozřejmě kromě jasného znění textu zaznamenaného v Genesis.

Bájná střední cesta

Bez ohledu na neschopnost historické vědy přijít na odpověď se jejím různým domněnkám dostává nesporné autority, a vyvíjejí tak obrovský akademický a ideologický tlak. A tváří v tvář tomuto tlaku se mnozí teologové a bibličtí akademici pokoušejí sladit stvoření a evoluci v naději, že si zachovají svoji akademickou důvěryhodnost i svou ortodoxnost.

Dobrym příkladem je populární autor a teolog Tim Keller. Používá mylnou dichotomii, aby ospravedlnil svůj pokus sladit evoluční teorii s biblickým textem, když říká, že našim jediným východiskem by neměla být „volba mezi anti-vědeckým náboženstvím a anti-náboženskou vědou“

Stojí za to si připomenout, že pravá empirická věda je měřitelná, obhajitelná, opakovatelná a pozorovatelná. Proto evoluční teorie vyžaduje alespoň tolik slepé víry jako záznam v Genesis, pokud ne víc. A přesto vykonala viklavá náboženství kosmologie velkého třesku a Darwinovy evoluce úžasnou práci, když teology vystrašila masou pseudovědeckého důkazu.

Teologové, kteří se odmítají dopouštět kompromisu a dloubají do té fasády, nejsou „anti-vědečtí“. Jsou proti špatné vědě. Pokud je vědecká teorie v rozporu s Božím neomylným slovem, pak je třeba podrobit revizi onu teorii, ne Písmo. Pravá biblická učenost usiluje o výkladové závěry v souladu s biblickým textem, ne o aplikaci lidských závěrů na text, a tím o změnu jeho významu. Ti, kdo trvají na míchání oleje s vodou, spojují pseudovědu s pseudovýkladem a přicházejí se spleťtými řešeními, se kterými nemohou souhlasit vědci ani akademici.

Vstřícná lež

Oslavovaný teolog N. T. Wright tvrdí, že když čte úvodní kapitoly Genesis, vidí „vznik hominidů“: „V první, druhé a třetí kapitole Genesis se vyskytuje nádherný obrazný jazyk a já si myslím, že na světě existoval první pár vznikajících hominidů, tak to zkrátka čtu... Chápu to tak, že Bůh si povolal jeden pár hominidů a řekl: „Dobře, toto místo je trochu chaotické, vy a já se pustíme do projektu. Zasadíme tuto zahradu a odtud vyjdeme a takto to bude.“

N. T. Wright je hrdým podpůrcem BioLogos, organizace, kterou Phil Johnson trefně přejmenoval na „Evangelikálové a ateisté spolu“ (narážka na dohodu ECT, Evangelikálové a katolíci spolu, pozn. překl.). BioLogos je organizace s posláním zvat „církve a svět, aby uviděli soulad mezi vědou a biblickou vírou v naší prezentaci evolučního chápání Božího stvoření“. To je jako mít posláni nakreslit kulatý čtverec. Pokouší se sjednotit evoluci s Biblií, když není sluchitelná ani s vědou.

Phil Johnson ukazuje, že BioLogos je evangelikální synkretismus v úplně jiné rovině, a označuje ho za „evangelikálního trojského koně“: „V každém konfliktu, který prohlubuje současný ‚vědecký‘ skepticismus vůči historické víře církve, zastával BioLogos skeptický názor. Příspěvatelé BioLogos dávají ustavičně přednost moderní ideologii před biblickým zjevením. I když jejich PR mašina neúnavně vykresluje organizaci jako rovnocenně oddanou vědě i Písmu (a hodně se zde mluví o ‚stavění mostů‘ a usmíření), organizace jednoznačně míří jen jedním směrem. To by mělo být zřejmé každému, kdo ignoruje pečlivě vyumělkované PR této organizace a jednoduše se soustředí na to, o čem BioLogos a její příspěvatelé vlastně blogují.“

Tim Keller, i když ve svých vlastních názorech zůstává nejednoznačný, je ochotným mluvčím BioLogos. Na jejich webových stránkách Keller vyznává svou otev-

řenost teorii Dereka Kidnera, že Bůh tvořící člověka z prachu země by mohl být popisem evoluce: „Inteligentní bytosti vzdálené minulosti, jejichž tělesné a kulturní pozůstatky jim připisují jasný status ‚moderního člověka‘, mohli přesto rozhodně být pod úrovní života, která byla ustanovena při stvoření Adama ... Nic se nestaví proti tomu, že by stvoření, do kterého Bůh vdechl lidský život, nemělo být druhem připraveným v každém ohledu k lidství.“

V tomto modelu bylo tedy v evoluci lidských bytostí místo, kdy Bůh vzal jednoho z populace výrobců nástrojů a obdařil ho „Boží podobou“. To ho vyneslo na zcela novou „úroveň života“.

Uznávaný židovský akademik Bruce Waltke věří, že církev musí přijmout evoluční podmínky kapitulace, aby si zachovala svou důvěryhodnost: „Myslím si, že pokud převládají fakta ve prospěch evoluce, popírat tuto skutečnost nás učiní sektou, nějakou divnou skupinou, která ve skutečnosti nespolutracuje se skutečným světem... a popírat skutečnost by znamenalo popírat pravdu o Bohu ve světě a také popírat pravdu. Takže si myslím, že by to byla naše duchovní smrt, kdybychom přestali milovat Boha celou svou myslí. A když o tom přemýšlím, myslím si, že je to naše duchovní smrt. Jsme také duchovně mrtví ve svědectví světu, protože jsme ztratili důvěryhodnost, jsme netolerantní a máme slepou víru – a z toho nás obviňují... A myslím si, že je to pro nás nezbytné nebo skončíme jako nějaká malá sekta kdesi, která si ponechala určité oblečení a určitý jazyk. A oni skončí tak... vytěsnění na okraji, úplně vytěsnění. Myslím, že by to byla obrovská tragédie pro církev, pro nás, kdyby nás takto vytěsnili.“

Doktrína neomylnosti se stane nepoužitelnou, když nechají lidé jako Wright, Keller a Waltke ateisty, aby sami zvážili, které části Bible jsou pro víru přijatelné. A i když výslovně nepopírají Písmo, jejich reinterpretace jej snižuje na bezvýznamný text. Je pravda, že ne všichni akademici, kteří zastávají podobnou pozici, se počítají k evangelikálům, ale v evangelikálních kruzích se těší veliké autoritě a jejich kapitulace se šíří jako nemoc.

Jasnost vs. zmatek

Genesis 1 by nemohla být přímočařejší ve svém popisu Božího stvořitelského týdne, jak vysvětluje John MacArthur: „Jednoduchou, docela zřejmou skutečností je, že z prostého čtení Bible a z výkladu Bible Biblií by nikoho nenapadlo, že by stvoření mohlo trvat jakýkoli jiný časový úsek než normální týden o sedmi dnech. Čtvrté přikázání nedává smysl, pokud nejdou dny Božího stvořitelského díla ruku v ruce s normálním lidským pracovním týdnem.“

MacArthur dodává: „Kdyby nás Pán chtěl učit, že stvoření proběhlo v šesti doslovných dnech, mohl by to nechat napsat jasněji, než to stojí v Genesis“

Délka dní je určena trváním dne a noci, které jsou po čtvrtém dnu ovládány sluncem a měsícem. Týden sám o sobě určuje vzorec lidské práce a odpočinku. Dny jsou ohraničeny ránem a večerem. Jak by nemohly označovat chronologický postup Božího stvořitelského díla?“

Existují jen dva způsoby, jak popřít šestidenní stvoření: ignorovat text nebo ho odmítnout. Akademici ignorují text, když zavírají oči před žánrem, gramatikou a dispozicí, aby sem vložili své vlastní. Skeptikové odmítají text jako mylný. V každém případě je výsledek stejný – jasný text se stává textem zmateným.

Proč na tom záleží

Někteří lidé rádi zavrhnou tento problém jako druhotnou otázku, která se přímo nevztahuje k evangeliu. Ale je jasné, že tato otázka se týká autority Písma. A navíc, jak MacArthur správně upozorňuje, má to masivní dopad na evangelium: „Pokud Adam nebyl skutečný předek celé lidské rasy, potom biblické vysvětlení toho, jak hřích vstoupil do světa, nedává žádný smysl. Navíc pokud jsme nepadli v Adamovi, nemůžeme být zachráněni v Kristu, protože Kristova pozice coby Hlavy vykoupené rasy přesně koresponduje s Adamovým postavením hlavy padlé rasy: ‚Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života‘ (1K 15,22). A tak tedy: ‚Jako jediné provinění přineslo odsouzení všem, tak i jediný čin spravedlnosti přinesl všem ospravedlnění a život. Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými‘ (Ř 5,18–19). ‚Jak je psáno: ‚První člověk Adam se stal duší živou – poslední Adam je však Duchem oživujícím‘ (1K 15,45, srov. 1Tm 2,13–14 a Ju 14). Je tedy důležité uvědomit si, že všechno, co Písmo říká o spasení skrze Ježíše Krista, závisí na doslovné pravdě o Adamově stvoření a pádu, kterou vyučuje Genesis 1–3. Neexistuje stěžejnější text Písma.“

Úvodní kapitoly Genesis nejsou tématem k diskusi ani k vyjednávání. Akademická důvěryhodnost naší víry je bezvýznamná, pokud jsme schopni tak rychle obětovat význam Písma na oltáři veřejného mínění. Lepší je být považován za blázna kvůli Božímu slovu než být přijat pro svou ochotu ho zkompromitovat.

Grace to you

Přeložila Julie Petrecká.

SEDM CHYB, KTERÝCH BYCHOM SE MĚLI PŘI NÁSLEDOVÁNÍ KRISTA VYVAROVAT

Brian G. Hedges

To, čemu věříte, hraje ve vašem křesťanském životě velkou roli. I když se kategorie formální teologie zdají vzdálené a neznámé, zastáváte teologii. Vše, co si myslíte o Bohu, Ježíši, zákonu, hříchu, spasení, svatosti, Duchu, církvi, lidské přirozenosti, životě, smrti a věčnosti, je teologické. Všichni jsme teologové. Správná otázka zní, zda naše teologie souhlasí s Písmem.

Jedna z nejdůležitějších oblastí teologie je posvěcování: učení, které se týká našeho zasvěcení Bohu, obnovení a oživení Boží podoby v nás a našim praktickým pokrokem ve svatosti. Vidám mnoho obvyklých chyb, kterých se křesťané v této oblasti dopouštějí. Zmíním zde sedm z nich, kterým bychom se měli při následování Krista vyhnout.

1. Dívat se na své posvěcování jako na prostředek ospravedlnění

Ospravedlnění a posvěcení spolu souvisí, ale nesmí být zaměňovány. Ospravedlnění se týká našeho právního stavu před Bohem. Písmo vyučuje, že jsme ospravedlněni jediné milostí a jediné skrze víru v samotného Krista. Pokud věříte v Ježíše, vaše hříchy byly prominuty a Bůh vás již přijímá jako spravedlivého, i když pořád ještě zápasíte s hříchem.

Kdo se nevykazuje skutky, ale věří v toho, který dává spravedlnost bezbožnému, tomu se jeho víra počítá za spravedlnost. (Ř 4,5)

Bůh ospravedlňuje bezbožné! Plné odpuštění je dáváno zdarma, ale jediné skrze víru v Ježíše, který byl ukřižován a vstal z mrtvých. Rozsudek zní: „Nevinen.“

Nyní však není žádného odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši... (Ř 8,1)

Kdo vznese žalobu proti vyvoleným Božím? Vždyť Bůh ospravedlňuje! Kdo je odsoudí? Vždyť Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás! (Ř 8,33–34)

Nepoměřujte své přijetí u Boha svým pokrokem ve svatosti nebo jeho zjevným nedostatkem. Posvěcení závisí na ospravedlnění, ne naopak.

2. Přidávat k Písmu pravidla

Nemylte se – v Písmu jsou příkazy a my je musíme poslouchat. Dokonce i křesťané, kteří jsou osvobozeni od zákona (Sk 13,39; Ř 7,4 a 8,2; Ga 5,1–13), mají příkaz chodit v lásce, uvádět ve skutek své spasení, v bázni Boží přivádět k cíli své posvěcení a další (Ef 5,2; Fp 2,12; 2K 7,1). I když nás poslušnost Božím příkazům neospravedlňuje, je základní součástí posvěcování.

Někdy však lidé vyžadují více než Bůh. Když Pavel varoval před těmi, kdo by zakazovali manželství a vyžadovali, aby se lidé zdržovali určitých jídel, řekl, že je to démonské (1Tm 4,1–3). A to jsou dost silná slova! Podtrhují však naprostou dostatečnost Božího slova k výchově ve spravedlnosti (2Tm 3,16).

Pokud Bible něco nezakazuje nebo nevyžaduje, neměli byste to dělat ani vy. Takové konání nepomůže vám ani ostatním stát se svatými. Jen to podkope důvěru v Písmo. Vyvarujte se přidávání dalších pravidel k Bibli.

3. Soustředit se na chování a zanedbávat srdce

Chování je důležité. Ale naše slova a skutky vždy vyvěrají ze srdce.

Dobry strom nedáva špatné ovoce a špatný strom nedáva dobré ovoce. Každý strom se pozná po svém ovoci. Vždyť z trní nesklízejí fíky a z hloží hrozny. Dobrý člověk z dobrého pokladu svého srdce vydává dobré a zlý ze zlého vydává zlé. Jeho ústa mluví, čím srdce přetéká. (L 6,43–45)

Chcete-li změnit ovoce, musíte změnit kořen. To neznamená, že bychom mohli nebo měli zanedbávat otázky chování, dokud se nebudeme cítit jinak. Měli byste dělat to, co říká Bůh, i když se vám nechce. Ale pokud se nezaměříte na skryté motivy, touhy a sklony, které pohánějí vaše hříšné chování, bude vaše úsilí o změnu krátkodobé a povrchní.

Ti, kteří náležejí Kristu Ježíši, ukřižovali sami sebe se svými vášněmi a sklonny. (Ga 5,24)

4. Myslet si, že to zvládnete sami

Jedna z nejpřehlíženějších skutečností ohledně novozákonních listů je, že téměř všechny byly napsány sborům. Dokonce i listy Timoteovi a Titovi psal Pavel s myšlenkou na církev. To znamená, že většina napomenutí a příkazů uvedených v těchto dopisech je určena sborům, ne jednotlivcům.

John Wesley řekl: „Bible neví nic o samotářském náboženství.“ Když ale přijde na svatost, příliš mnoho z nás se o ni snaží na vlastní pěst. To se nepodaří. Potřebujete církev. Potřebujete církev, protože potřebujete prostředky milosti: kázané slovo, modlitbu a svátosti. A potřebujete církev, protože potřebujete ostatní lidi. I Osamělý jezdec potřeboval Tonta. Svatý život je projektem společenství.

5. Zanedbávat službu Ducha svatého

Posvěcování je součástí služby Ducha (1Pt 1,2; 2Te 2,13). Duch je tím, kdo nás naplňuje (Ef 5,18–19), posiluje (Ef 3,16) a obnovuje v nás Kristův charakter (Ga 5,22–23). A i když Duch přebývá v srdci každého věřícího (Ř 8,9), naší odpovědností je Ducha také následovat (Ga 5,25) a jeho mocí usmrcovat hříšné činy (Ř 8,13). Zanedbávání služby Ducha je jistý recept na zakrnělý duchovní růst. Proto potřebujeme pěstovat

neustálou, vědomou závislost na Duchu. A Pavlovy dopisy ukazují, že to máme dělat předně skrze slovo a modlitbu (prostudujte si například podobnosti mezi Koloským 3,16 a Efezským 5,18–20 a Pavlovy mnohé odkazy na Ducha v jeho modlitbách).

6. Vynakládat nedostatečnou snahu, když usilujeme o svatost

Důraz na Ducha někdy vede věřící k duchovní pasivitě – jde o otřepaný přístup „dá-li Bůh“. Ale biblická cesta vede opačným směrem – čím větší je naše závislost na Duchu, tím se stáváme aktivnějšími. Závislost na Duchu je plně sluchitelná s bojováním dobrého boje víry (1Tm 6,12) a s vytrváním v běhu nám uloženém (Žd 12,1). Úsilí je základní součástí duchovního růstu (2Pt 1,5–10).

7. Opomíjet skutečnost vašeho spojení s Kristem

Nesmíme však nikdy zapomenout na skutečnost nové identity, kterou již máme skrze spojení s Kristem. Je pravda, že Pavel tím vždycky začíná své nejsytější vyučování o křesťanském životě. Vidíme tento vzorec v Římanům 6, kde tvrdí, že setrvávání v hříchu je hluboce nepatřičné pro ty, kteří již hříchu zemřeli, protože skrze své sjednocení vírou mají účast na smrti Krista. To je také ústřední bod Koloským 3, kde všechny Pavlovy příkazy (imperativy) spočívají na skutečnostech (indikativech), že jsme již mrtví, vzkříšení a skrytí s Kristem. Nebo se zamyslete nad Efezským 4,17–32, kde nás Pavel napomíná ke svatému životu, protože jsme již odložili starého člověka a oblékli nového, když jsme poznali Krista. Jak říká Pavel jinde:

Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne. (Ga 2,19–20)

www.brianghedges.com

Přeložila Julie Petrecká.

Kristus je kočárem, v němž je duše vezena do nebe. Pánův lid je na své cestě k nebi. Je nesen ve věčné náruči a tato náruč je náručí Kristovou. Kristus ho nese do svého domu, na svůj trůn. Je to právě jeho modlitba: „Otče, chci, aby také ti, které jsi mi dal, byli se mnou tam, kde jsem já“ (J 17,24), která dochází svého dokonalého naplnění. Kříž je smlouvou ustanoveným prostředkem, který navzdory bouřím dosahuje vytouženého nebe. To je ten kočár. Jeho konstrukce je ze zlata a je potažena purpurem oběti smíření našeho Pána Ježíše Krista. (Charles H. Spurgeon)

SKUTEČNÝ DŮVOD K PROBUZENÍ

Martyn Lloyd-Jones

Mojžíš řekl Hospodinu: „Hleď, ty mi říkáš: Vyveď tento lid. Ale nesdělal jsi mi, koho chceš se mnou poslat, ačkoli jsi řekl: „Já tě znám jménem, našel jsi u mne milost.“ Jestliže jsem tedy nyní u tebe našel milost, dej mi poznat svou cestu, abych poznal tebe a našel u tebe milost; pohleď, vždyť tento pronárod je tvůj lid.“ Odvětil: „Já sám půjdu s vámi a dám vám odpočinutí.“ Mojžíš mu řekl: „Kdyby s námi neměla být tvá přítomnost, pak nás odtud nevyváděj! Podle čeho jiného by se poznalo, že jsem u tebe našel milost já i tvůj lid, ne-li podle toho, že s námi půjdeš; tím budeme odlišeni, já i tvůj lid, od každého lidu na tváři země.“ Hospodin Mojžíšovi odvětil: „Učiním i tuto věc, o které mluvíš, protože jsi u mne našel milost a já tě znám jménem.“ (Ex 33,12–17)

Dříve než budeme pokračovat v našem studiu této velké kapitoly z Exodu, dovolte mi, abych vám připomněl, čemu jsme se z ní až potud naučili. Mojžíš se modlí za osobní ujištění, co se týče jeho samotného; prosí o zmocnění, a to jak pro sebe, tak pro všechny lid; a přimlouvá se za nějaké mimořádné, nadpřirozené prokázání pravosti církve a poselství, které má nést. A nyní bychom se měli zamyslet nad tím, proč se za takové věci vůbec modlil. Co ho k tomu vedlo? Toto je zcela jistě převelice důležitá otázka, protože jestli se v této situaci dokáží aspoň trochu orientovat, pak právě naše motivy a záměry jsou oblastí, ve které stále chybujeme. Prostě bereme věci za špatný konec. A proto by nám měl příklad Mojžíšovy modlitby přinést hojný užitek a dobrou lekci. Samozřejmě všude v Písmu nalézáme, že co zde platí o Mojžíšovi, to platí obecně o všech Božích modlitebnících, o Božích svatých, kteří se přimlouvají u Boha, ať už se o nich dočítáme kdekoliv v Písmu. Nadto bych vám rád připomněl, že když pročítáte dějiny největších probuzení minulosti, zjistíte, že muži, které si Bůh používal očividně nejvíce, se v obdobích těsně před příchodem probuzení modlili a přimlouvali a každý z nich bez rozdílu měl úplně stejné motivy, které nacházíme zde v případě Mojžíše.

Takže pokud jde o naše motivy, musíme si v tom udělat naprosto jasno. Vyzývám k modlitbám za probuzení. Ano, ale proč byste se vlastně měli modlit za probuzení? Proč by se kdokoliv měl modlit za probuzení? A první odpověď, která se nám nabízí, zní: kvůli slávě Boží. Najdete ji na konci 13. verše: „Jestliže jsem tedy nyní u tebe našel milost, dej mi poznat svou cestu, abych poznal tebe a našel u tebe milost; pohleď, vždyť tento pronárod je tvůj.“ To je ten motiv. To je ten důvod. Mojžíše zajímá na prvním místě Boží sláva. A uvidíte, že Mojžíš tento důvod

před Bohem používá neustále. Pro ilustraci se podívejme do předchozí kapitoly, tedy do kapitoly 32, verše 11–12. Bůh se tu hněvá na potomky Izraele, že si vyhotovili zlaté tele, a tak se mu vzepřeli. A Bůh praví Mojžíšovi:

„Viděl jsem tento lid, je to lid tvrdé šíje. Teď mě nech, ať proti nim vzplane můj hněv a skoncuji s nimi; z tebe však udělám veliký národ.“ Mojžíš však prosil Hospodina, svého Boha, o shovívavost: „Hospodine, proč plane tvůj hněv proti tvému lidu, který jsi vyvedl velikou silou a pevnou rukou z egyptské země? Proč mají Egypťané říkat: „Vyvedl je se zlým úmyslem, aby je v horách povraždil a nadobro je smetl z povrchu země.““ (Ex 32,9–12)

Vidíte, o co Mojžíšovi šlo? Šlo mu o Boží jméno, a tím pádem o dobrou pověst a slávu Boha. A poukazuje na to znovu. „Tento pronárod,“ říká, „je tvůj.“ Jinými slovy tvrdí, že v této situaci jde o Boží čest a Boží slávu. Vždyť jsou koneckonců jeho lid. Oni to prohlašují a on jim to dal najevo, když je vyvedl z Egypta divuplným a zázračným způsobem. Provedl je Rákosovým mořem, přece je nezanechá v této pustině? Co na to řeknou Egypťané? Co na to řeknou ostatní pronárody? Že se mu to nepodařilo? Vždyť jim sliboval velké věci. Není je snad schopen vykonat? Nedokáže je dotáhnout do konce? Mojžíš se snaží Boha upozornit, že v této situaci je v sázce jeho vlastní sláva a jeho čest. Tento typ naléhavé prosby najdeme v Žalmech nesčetněkrát. Opakovaně ji najdeme i v prorocích. Jejich modlitba k Bohu zní, „pro tvé jméno“, jako kdyby tím říkali: „My nemáme právo mluvit a neprosíme tě kvůli sobě, ale pro tvé jméno, pro tvou slávu, pro tvou čest navěky.“ Mojžíšovi tedy šlo o jediné a žárlivě to střežil: jméno a slávu živého Boha. A tady sám pro sebe žádá navíc tuto zvláštní věc.

Nemůžeme dopodrobna probádat všechny tyto otázky, ačkoli je to velmi důležité téma. Vždyť církev je přece církev Boží. „Je jeho novým stvořením skrze vodu a slovo.“ My jsme lid, který je zvláštním Božím vlastnictvím. A proč si nás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla? Zcela jistě proto, abychom mu přinášeli chválu, abychom svědčili o jeho dokonalosti a o jeho vlastnostech. A proto bychom se měli zajímat o naše téma, kvůli jeho jménu a kvůli slávě a cti Boha samotného. Ať už se nám to líbí nebo ne, svět opravdu soudí samotného Boha a Pána Ježíše Krista a celou křesťanskou víru podle toho, co vidí na nás. My ho reprezentujeme, my jsme ten lid, který na sebe bere jeho jméno a který o něm mluví, a člověk, který není součástí církve, považuje církev za představitelku Boha. Proto tvrdím, že musíme následovat příklad Mojžíše, který zde nacházíme. Naší hlavní starostí by měla být Boží sláva.

Opravdu je to ode mě nespravedlivé, když tvrdím, že se o ní mluví jen málokdy? Dnes si všichni děláme velké starosti o církev, ale čeho se ty starosti týkají? Jde nám především o statistiky a čísla. Mluví se o tom, že sbory jsou prázdné, a probírají se

různé prostředky a metody jak získat lidi a znovu naplnit sbory. Veškerý zájem se točí kolem čísel, členství, financí a organizace. Jak často uslyšíte, že by se konaly výroční konference nebo shromáždění, které by se zabývaly Boží slávou a ctí jména živého Boha? Ne, náš postoj spíše naznačuje, že církev je jen lidskou organizací, a pak se samozřejmě staráme o to, co se s ní děje, stejně jako když se člověk stará, když se mu nedaří v podnikání. Jsme podnikatelé a zajímá nás instituce a organizace. To ale nebyl Mojžíšův prvotní zájem. On se předně a hlavně zajímal o Boží slávu. Rmoutí vás, v jakém stavu je církev? A jestli ano, proč vás to vlastně rmoutí? Je to proto, že už jste dost staří a pamatujete si konec viktoriánské éry nebo období eduardovské, kdy měly zástupy lidí ve zvyku chodit do kostela? Je to prostě jen nostalgie po starých dobrých časech církve? Anebo nám není až tak úplně cizí zabývat se Božím jménem? Bolí nás to? Zraňuje nás to? Rmoutíme se tím? Tíží nás to na srdci, na mysli i na duchu, když vidíte tu bezbožnost, která nás obklopuje, a když se Boží jméno bere nadarmo? Máme v sobě něco z této horlivosti, z této svaté horlivosti?

Všimli jste si, o co jde žalmistovi v Žalmu 79, když říká: „Proč by měly pronárody říkat: ‚Kde je ten jejich Bůh?‘“ (v. 10). A právě to říkají. Z jejich strany je to výsměch, když říkají: „Mluvili o velkém Bohu, který je Bohem nad všechny bohy. Tvrdili, že tím Bohem je Bůh Izraele, chlubili se jím a říkali, že je úžasný. Ale kde je? Podívejte se na ně! Jak mohou tito lidé tvrdit, že jsou v rukách takového Boha? Nikdy by na tom nemohli být tak špatně, kdyby to všechno byla pravda.“ Vidíte, že to, o co tady hlavně jde, je sláva a čest a jméno Boží. Nezáleží na našich institucích nebo na našich úspěších či pádech, tou stěžejní záležitostí je sláva Boží. Žalmista to samozřejmě ví. Jen se podívejme, jak výstižně to vyjadřuje v Žalmu druhém: „Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho...“ Jistěže tehdy napadali Davida, ohrožovali děti Izraele, ale David má vhléd člověka s duchovním smýšlením. Říká: „To není namířeno proti mně, ale proti Bohu. Tito lidé se srocují proti Pánu a jeho pomazanému.“

Tohle velké téma se ve skutečnosti táhne celou knihou Žalmů. Dovolte mi uvést ještě jeden příklad, ze Žalmu 83: „Hleď,“ říká žalmista, „jak tvoji nepřátelé hlučí, kdo tě nenávidí, pozvedají hlavu, kují proti tvému lidu tajné plány“ (v. 3–4). Ano, ale to všechno je namířeno proti samotnému Bohu. A ve Skutcích 4 najdeme nádherný a téměř lyrický příklad.

Poté co byli Petr a Jan vyslýcháni a bylo jim zakázáno zvěstovat evangelium, rozhodla se rada velekněží a starších vymýtit rodící se církvev a učinit rázný konec veškerému jejímu kázání, a tak apoštolům přednesli vážné výhrůžky. Petr a Jan se odtud vrátili a začali se modlit spolu s celým shromážděním věřících. A modlili

se takto (všimněte si, jak citují druhý Žalm): „Povstávají králové země a vladaři se srocují proti Hospodinu a jeho Mesiáši“ (Sk 4,26). Dále pak už pokračují vlastními slovy: „Opravdu se srotili v tomto městě Herodes a Pontius Pilát spolu s pohany i s národem izraelským proti tvému svatému služebníku (var. Synu) Ježíšovi, kterého jsi posvětil, a vykonali, co tvá ruka a tvá vůle předem určila. Pohleď tedy, Pane, na jejich hrozby...“ (Sk 4,27–29). Vidíte, mají jasný vhléd do situace. Člověk by si myslil, že se budou modlit čistě sami za sebe, ale neudělali to na prvním místě. Jasně rozpoznávali, že to, co se děje, je opravdu namířeno proti Bohu. A k tomu se bezesporu nutně musíme navrátit. Zvykli jsme si být ve svém přístupu tak subjektivní, že prakticky pořád myslíme jenom na sebe. Ale tímto způsobem se nemůžeme modlit za probuzení. My se musíme na prvním místě starat o Boha, o jeho slávu, jeho čest a jeho jméno.

Tohle je podle mě podstata celé záležitosti. Projděte si velké modlitby Starého zákona a vždycky to tam najdete. Tyto muže spalovala horlivá vášeň pro Boha, trápili se a byli nešťastní, protože tento velký Bůh nebyl uctíván tak, jak by měl být. A oni se modlili k Bohu kvůli němu samotnému, kvůli jeho slávě, aby obhájil své jméno a aby povstal a rozprášíl své nepřátele. To je nejdůležitější.

Druhá věc, která musí být vždycky až na druhém místě, nikoliv na prvním, je starat se o čest samotné církve. Shodou okolností není v tomto oddílu snad nic nádhernějšího než právě to, jak Mojžíš vyjadřuje svou starostlivost o církev, což byl tehdy izraelský národ. Bůh Mojžíšovi krásným způsobem naznačuje, jakou lásku a zájem k němu chová, ale Mojžíš se s tím nespokojí. Mojžíš neusiluje pouze o vlastní požehnání. Chce se ujistit, že děti Izraele jakožto celek budou též zahrnuti v tomto požehnání. Další zářný příklad tohoto postoje nacházíme v Exodu 32, v jedné z nejslavnějších pasáží Starého zákona: „Nazítrí pak Mojžíš řekl lidu: ‚Dopustili jste se velikého hříchu; avšak nyní vystoupím k Hospodinu, snad jej za váš hřích usmírím.‘ Mojžíš se tedy vrátil k Hospodinu a řekl: ‚Ach, tento lid se dopustil velikého hříchu, udělali si zlatého Boha. Můžeš...“ a odmlčí se. To jakoby se mu zlomil hlas a najednou nemohl dál mluvit. Ve své duši prožívá obrovskou bolest a zápas až na smrt. „Můžeš jim ten hřích ještě odpustit?“ A najednou už zas mluvit může: „Ne-li, vymaž mě ze své knihy, kterou píšeš“ (32,30–32). Vlastně tím myslí: já nechci dále žít, pokud ve svém požehnání nepočítáš i s nimi.

Bůh totiž předtím řekl: „Já s tímto lidem skončuji, z tebe však udělám veliký národ.“ „Ne,“ říká Mojžíš, „skončuj tedy i se mnou. Já nechci jít dál bez nich.“

Ano, tohle je ta pravá přímluvná modlitba. Člověku se jedná o to, v jakém stavu se nachází celá církev, a jeho osobní život, prospěch a blahobyt přitom pro

něho neznamenají naprosto nic, pokud církev nedojde požeňání. A v této kapitole se nám to vše opakuje. „Tvůj lid, tento pronárod.“

Mohli bychom se tím zabývat déle, ale musíme jít dál. Shrnu bych to následovně: Zdá se mi, že zde není žádná naděje na probuzení, dokud vy i já a my všichni nedojdeme do fáze, kdy začneme poněkud zapomínat sami na sebe a o to víc nás bude zajímat církev, tělo Boží, jeho lid tady na zemi. Tolik našich modliteb je subjektivních a sebestředných. Máme své problémy a těžkosti, a když už se s nimi nakonec vypořádáme, jsme unavení a vyčerpaní a za církev se vůbec nemodlíme. Mé požeňání, mé potřeby, mé toto a mé tamto. Nechci být tvrdý ani nepřijemný, vždyť Bůh nám zaslíbil, že bude jednat s našimi problémy. Ale kde má v našich modlitbách a přimlouváních místo církev? Zajímáme se o to, co přesahuje nás a naše rodiny? Stojíme před světem a říkáme, že jediná naděje pro svět je křesťanství. Říkáme, že jediné a pouze církev je nositelkou té nejdůležitější zvěsti. Vidíme ve společnosti problémy, které na nás přímo křičí a narůstají týden co týden. A víme, že evangelium je jediná odpověď. Výborně, tak tedy jestliže to víme a věříme tomu, dovolte mi, abych se vás ve jménu Božím zeptal, jak často se modlíte, aby církev měla moc jej kázat, a to takovým způsobem, aby všechny bašty a pevnosti, které se vzpouzejí a vypínají proti Bohu, byly sraženy k zemi a rozdrčeny na prach v jeho svaté přítomnosti? Kolik času věnujete modlitbám, aby byli kazatelé evangelia obdařeni mocí Ducha svatého? Přimlouváte se za to? Je to pro vás důležité? Pro Mojžíše, jak jsme si řekli, to bylo důležitější než jeho vlastní život. On by do zaslíbené země nechtěl vejít sám. On nechtěl, aby byl někým důležitým. „Ne, to je církev,“ říkal, „nepůjdu, pokud oni všichni nepůjdou se mnou a ty uprostřed nás.“

Musíme se znovu naučit myslet na křesťanskou církev. Náš celkový přístup se stal příliš subjektivním. Je subjektivní v evangelizaci, je subjektivní v učení o posvěcování, je subjektivní od začátku až do konce. Všechno se odvíjí od nás, od našich potřeb a problémů, a Bůh je jako nějaká agentura, která nám má dát odpovědi na naše otázky a která nám má dát všechno, co potřebujeme, ale to všechno je špatně. Hlásání evangelia a všechno ostatní musí začínat u Boha a jeho slávy. U Boha, který je nade vším a jemuž všechno náleží. Lidé potřebují být spaseni, protože ho neoslavují, ne proto, že potřebují vyřešit pár svých drobných osobních problémů. A jestliže hlavní pohnutkou evangelizace je naplnit církev, pak je to odsouzeno k nezdaru. Samozřejmě že si můžete zaplnit své církve lidmi, ale nijak vám to nepomůže, k ničemu vám to nebude a žádný ze základních problémů to nevyřeší. Nejdůležitější je pojetí církve jakožto Božího lidu, který nese jeho jméno a který byl stvořen jím samotným. Musíme přestat o církvi uvažovat jako o nějakém uskupení institucí

a organizací a musíme se navrátit k porozumění, že jsme lid náležející Bohu. A to je možné jen kvůli jeho jménu. A jelikož jeho jméno na nás spočívá, musíme se za církev přimlouvát. Ano, za církev a za její slávu a za její čest, protože církev je jeho.

Mojžíš má samozřejmě ještě jednu věc, na které mu záleží, a to jsou pohané, kteří jsou vně. Chce, aby i oni věděli: „Podle čeho jiného by se poznalo, že jsem u tebe našel milost já i tvůj lid, ne-li podle toho, že s námi půjdeš; tím budeme odlišeni, já i tvůj lid, od každého lidu na tváři země.“

Toto jsou tedy motivy, proč bychom se měli modlit za probuzení. Kvůli jménu, cti a slávě našeho Boha a kvůli církvi, která je jeho. Ano, a teprve potom kvůli těm lidem, kteří jsou mimo církev, kteří si dělají legraci, zlehčují, zesměšňují, jízlivě se Bohu vysmívají a posměvačně se šklebí. „Ach, Bože,“ říkají jeho lidé jeden po druhém, „povstaň a umlč je. Udělej něco, abychom jim mohli říct: ‚Mlčte, buďte zticha, přestaňte s tím.‘“

„Dost už! Uznejte, že já jsem Bůh!“ (Ž 46,11). Tak zní modlitba Božího lidu. Dívají se na lidi mimo církev. A podobných příkladů najdete v Bibli celou řadu. A vždycky to byli a jsou lidé, kteří mají nitro obtěžkané tím, v jakém stavu se nachází církev, a jejichž srdce je zlomené, protože vidí, jak se lidé rouhají Božímu jménu. Ano, v Bibli to najdete vyjádřeno i velmi drsnými slovy, někdy až tak drsnými, že jisté malicherné osůbky jsou pobouřeny žalmy plnými klení. Jenže toto klení a proklínání v Žalmech je pouze projevem horlivosti Božích lidí pro jeho slávu. „Kéž hříšníci vymizí ze země,“ říká pisatel Žalmu 104. Podívej se na ně, říká, jak kazí tvé úžasné stvoření. Vidím hory a údolí a řeky. Vidím Boží cedry, jak jsou plné mízy... Žalmista prostě rozjímá nad ptáky a nad veškerým stvořením, jak všichni spolu pracují na tom, aby ukázali na nádheru a na slávu Boží. Ale zde máme hříšníka, který Bohu navzdory veškeré jeho dobrotě pořád jen spílá a zlořečí a vzpírá se a rouhá. A tak žalmista ve svém spravedlivém rozhořčení a horlivosti říká: „Kéž hříšníci vymizí ze země.“

Řekl bych, že jsme zde odhalili skutečný důvod pro jednání těchto lidí. Neprameňilo z touhy po osobní pomstě, ti muži hořeli vášní pro Boha a jeho slávu a pro jeho veliké jméno. A s námi je něco v nepořádku, pokud v sobě necítíme podobnou touhu, aby Bůh povstal a udělal něco, co by všem zavřelo ústa a zarazilo jazyky těch dnešních arogantních rouhačů, kteří tak afektovaně pronášejí v rádiu i v televizi svá přemrštěná slova – těch rádoby filozofů, těch bezbožných arogantních lidí. Copak v sobě aspoň občas neucítíme tu touhu, aby lidé mohli poznat, že Bůh je Bůh a že on je Bůh věčný? Ach ano, je tu touha po tom, aby se jim dostalo odpovědi, aby byli umlčeni, ale tím to samozřejmě nekončí. Hned v závěsu přichází touha, aby ti lidé byli usvědčeni, aby byli přesvědčeni a aby skutečně uviděli pravdu. Touha, aby Bůh

udělal něco tak mimořádného, něco tak ohromujícího, že by se tito lidé zastavili a zůstali zaraženě stát a říkali si: „Co to má být? Že by snad tamti měli přece jenom pravdu? Zdá se, že naše argumenty nějak ztrácejí půdu pod nohama. A my jsme si mysleli, že jejich Bůh selhal a že je zanechal napospas v téhle divočině. Vždyť to vypadalo, že se všechno obrátilo proti nim.“ A když potom Bůh najednou nadpřirozeně zasáhne a udělá nějaký zázrak a provede je tím, pohané se budou muset opět zamyslet a přiznat si: „Aha, asi měli přece jen pravdu.“ A to je první krok směrem k usvědčení a k obrácení. Vzbudil se v nich zájem, a to se děje, kdykoli přichází probuzení. Lidé, kteří se Božím jménu vždycky vysmívali, se najednou přicházejí z čiré zvědavosti podívat, a to pak velmi často vede až k jejich obrácení. Mojžíš se zde modlí právě za to, aby byli ti lidé zastaveni a zůstali zaraženě stát, a aby v nich postupně narůstal zájem, skrze který už si je Bůh nasměruje a povede dál.

V této chvíli by nás to ovšem mělo vést k otázce, jestli nás vůbec zajímají lidé mimo církev. Církev se totiž může dostat do příšerného stavu, kdy se v ní schází jen uzavřený kruh velmi milých a ctihodných lidí, kteří si vůbec nedělají starost o tento svět, lidí, kteří svět prostě míjejí, vykasávají si sukně a vyhrnují nohavice ze strachu, aby se neušpinili vším tím bahnem, tou zrudností, ohavností a ošklivostí. Nám nejde jen o to, aby byla posměvačům zavřena ústa, ale měli bychom toužit po tom, aby se těmto mužům a ženám, co jsou jako ovce bez pastýře, otevřely oči a oni mohli začít vnímat příčinu svého trápení a mohli být osvobozeni z řetězů nepravosti a z okovů hanebnosti a neřesti a špíny. Skutečně nás zajímají tito lidé a modlíme se, aby Bůh udělal něco, čím by mohli být ovlivněni a zasaženi?

Máme tu tedy tři hlavní motivy, které byly Mojžíšovi hnací silou, když Bohu předkládal své přímlyvy. Můžeme si ještě všimnout něčeho jiného, a to způsobu, jakým se modlil. Už jsme viděli, za co se modlil, řekli jsme si také, proč se za to modlil, a nyní se pojďme podívat na způsob jeho modlitby. Pokud nám kdy scházel návod, jak se modlit, najdeme ho právě zde.

Existují určité prvky, které se vždycky objevují ve všech slavných biblických modlitbách. Tou první charakteristickou vlastností Mojžíšovy modlitby je smělost, pevné přesvědčení. Nevidíme žádné známky zaváhání. Vidíme tiché pevné přesvědčení. Jen mi dovoluňte použít to slovo, vidíme svatou smělost. Jde o jeden z nejdůležitějších charakteristických rysů všech modliteb, které kdy měly úspěch. Je to samozřejmě zároveň rys nevyhnutelný. Nemůžete se opravdově modlit, a tím méně se přimlouvat, pokud nemáte jistotu svého přijetí, pokud neznáte cestu do svatyně svatých. Jestliže vám při pokleknutí k modlitbě vyvstávají na mysli vaše hříchy a vy si lámete hlavu, co s nimi můžete udělat, pokud musíte všechnen svůj

čas na modlitbách trávit prosbami za odpuštění a jste na vážkách, zda vám Bůh naslouchá či ne, jak se pak můžete modlit? Jak se pak můžete přimlouvat stejně jako Mojžíš? Ne, Mojžíš stál tvář v tvář Bohu a byl si jist, byl plný svaté smělosti. Jak už jsme viděli, Bůh mu dopřál ujištění o své blízkosti, a tak byl Mojžíš schopen mluvit se smělou důvěrou a jistotou.

A tohle je pro modlitbu naprosto zásadní. Znáte cestu do svatyně svatých? Vede tam jenom jedna cesta – nádherně je to vystiženo v epištole Židům 4,14: „Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího.“ Autor epištole Ježíše dále popisuje jako velekněze, který je schopen mít soucit s našimi slabostmi, který na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale přece se nedopustil hříchu. A pak přijde řada na modlitbu: „Přístupme tedy,“ říká, „směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas.“ Všimáte si toho slůvka „tedy“? „Tak tedy směle přístupme.“ K čemu se to vztahuje? Ale to se přece vztahuje k pravdě o tom slavném veleknězi, Ježíši Kristu, Synu Božím, který vstoupil až před Boží tvář, a k celé pravdě s ním spojené. To je ten jediný způsob, jak můžeme být smělí v Boží přítomnosti. Když se podívám sám na sebe, nemohu být smělý, mohu jen ztratit řeč. Spolu s Jóbem si kladu ruku na ústa: „Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď však jsem tě spatřil vlastním okem. Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu“ (Jób 42,5–6). Nemohu mluvit. Ale já zároveň musím mluvit, jestliže se mám přimlouvat. Jak se mohu přimlouvat se smělostí a jistotou? Na to je pouze jediná odpověď: Musím vědět, že mým úžasným veleknězem je Ježíš, Syn Boží, a že skrze jeho krev mám právo vstupu až do svatyně svatých a že tam smím vstoupit směle. Všimněte si smělosti a jistoty, s jakou se modlil Mojžíš. A když si pročtete některé modlitby svatých z různých minulých století, setkáte se s tímtéž.

Ale máme tu i další charakteristický prvek pro modlitbu, velmi cenný a zajímavý, a tím je logické uvažování a argumentace, se kterou se v modlitbě setkáváme. Je to něco skoro troufalého, ale přitom velmi reálného a pravdivého. Dovolte mi jen připomenout: Mojžíš řekl Hospodinu: „Hleď...“ – což opravdu znamená, že se s Bohem přel. „Hleď, ty mi říkáš: Vyveď tento lid. Ale nesdělil jsi mi, koho chceš se mnou poslat, ačkoli jsi řekl...“ Vidíte? On Bohu připomíná, co Bůh sám předtím řekl. On se s Bohem dohaduje: „... ačkoli jsi řekl: ‚Já tě znám jménem, našel jsi u mne milost.‘ Jestliže jsem tedy nyní u tebe našel milost, ...“ říká Mojžíš, jako kdyby na Boha naléhal: „Jednej logicky, buď důsledný, pokračuj dál v tom, co jsi začal. Nemůžeš jedinou něco říci a pak neudělat nic.“ Mojžíš dále argumentuje: „Jestliže jsem tedy nyní u tebe našel milost, dej mi poznat svou cestu, abych poznal tebe a našel u tebe milost; pohleď, vždyť tento pronárod je tvůj lid.“ A pak ve verši 15: „Podle čeho jině-

ho“ (když neuděláš tohle) „by se poznalo, že jsem u tebe našel milost já i tvůj lid, ne-li podle toho, že s námi půjdeš; tím budeme odlišeni...“ On s Bohem logicky argumentoval. On se s ním dohadoval. Připomínal mu jeho vlastní sliby a ve světle těchto slibů se u Boha přimlouval. Říkal mu v podstatě toto: „Ó, Bože, copak nevidíš, že když jsi to jednou řekl, tak musíš...?“

Někdo by se mohl zeptat, jestli je v pořádku tak mluvit k Bohu. Nedovoluje si člověk trochu moc? Naopak, k modlitbě to patří. Autor epištoly Židům, který nás tolik povzbuzuje, abychom směle přistupovali k trůnu milosti, nám zároveň připomíná, abychom tak vždycky činili s úctou a zbožnou bázni. A je to v pořádku. Ale je třeba si uvědomit, že se nedíváme na člověka pod zákonem, jak mluví ke svému zákonodárci. Ne, zde je dítě, které mluví ke svému Otci. A malé dítě si ke svému otci může dovolit to, co by si dospělý muž, který není jeho synem, nikdy nedovolil. Ano, tady mluví dítě a on to ví. Bůh s ním mluvívá takříkajíc tváří v tvář a Mojžíš si to uvědomuje. Proto přichází v lásce, s úctou a ve zbožné bázni a dovoluje si argumentovat. Říká: „Ty jsi něco řekl, a proto...“

Opět vám doporučuji, abyste si přečetli životopisy lidí, které si Bůh v církvi použil v průběhu staletí, obzvláště pak během různých probuzení. Naleznete u nich tutéž svatou smělost, tutéž argumentaci, totéž pření se a předkládání té věci Bohu a přimlouvání se za splnění jeho vlastních slibů. Někdy si říkám, že v tom je celé tajemství modlitby. Thomas Goodwin ve svém výkladu k pečeti Ducha svatého z listu Efezským 1,13 používá nádherná slova. Říká: „Požaduj to od něj, požaduj to od něj.“ Nenech ho na pokoji. Otravuj ho, takříkajíc na něho dotírej s jeho vlastními sliby. Říkej mu, že to, co sám řekl, také udělá. Cituj mu z Písma. A věz, že Bůh rád poslouchá, když takhle mluvíme, stejně jako otec rád vidí podobné projevy u svého dítěte, které očividně poslouchalo, co mu říkal. Těší ho to. A to dítě v tom může být dokonce i trochu nadrzlé, to nevádí, i tak se to otci líbí. Bůh je náš nebeský Otec, miluje nás a líbí se mu, když nás slyší přimlouvat se za to, aby vyplnil svá vlastní zaslíbení, když mu citujeme jeho vlastní slova a říkáme: „Ve světle Písma, můžeš odolat a neudělat to?“ Jeho srdce to těší. Požaduj to od něj!

Další věc, které bychom si na modlitbě měli všimnout, je to, jak je uspořádaná a přímá. Jde o konkrétní přimlovu. Všimněte si, že Mojžíš tady nepředkládá nějakou vágní či neurčitou obecnou modlitbu. Ne, on se soustředí na tu jednu velkou potřebu. Samozřejmě že Boha uctívá a samozřejmě je uctívání doprovázeno úctou a zbožnou bázni. Ano, ale v tomto bodě se soustředí na jednu jedinou věc, na Boží přítomnost. Bez ní neodejde. On vlastně říká: „Nehnu se odtud, pokud nepřijdeš. Musíš jít s námi.“ A udává k tomu své důvody a zasypává Boha všemi možnými

argumenty. A mohu-li mluvit sám za sebe, nebudu se cítit šťasten ani povzbuzen, dokud neuvidím, že se církev soustředí na tuto jedinou věc – na modlitbu za probuzení. Ale my jsme se k tomu ještě nedopracovali, my jsme stále ještě ve stavu, kdy se rozhodujeme na různých setkáních a poradách, jestli budeme dělat to nebo ono, a prosíme Boha, aby požeňnal našemu snažení. Ne, v tomto směru není žádná naděje. Musí nám jít o jediné. Musíme cítit tíhu na srdci, musíme chápat, že to je jediná naděje, musíme se na to soustředit a vytrvat v tom – uspořádanost, soustavnost, soustředění se, argumentace a k tomu vždycky naléhavost. Mojžíš jedná podobně jako kdysi Jákob v Genesis 32. Stejný prvek se objevuje v každé opravdové přimluvě.

„Pust mě...“ „Nepustím tě,“ řekl Jákob. *Budu bojovat dál. Začínalo svítat a on zápasil už celou noc. „Nepustím tě, dokud mi nepožeňnáš.“ (v. 27–28)*

Vidíte tu naléhavost? Přečtěte si slavné biblické modlitby; vždycky ji obsahují. Ve Skutcích 4 čteme, jak křesťané prosí Boha, aby „tedy“ teď jednal. Ó, Bože, říkali, ve světle těchto všech biblických textů a v naší situaci, jednej tedy. Zakroč nějak, dej nám znamení, uschopni nás, abychom mohli svědčit se svatou smělostí a abychom nesli svědectví o vzkříšení, o kterém nám zakazují mluvit. Pohleďte, jaká je v jejich modlitbě naléhavost. Mojžíš se k předmětu své modlitby vrací neustále, opakuje ho, předkládá ho v různých formách a z různých úhlů pohledu. Ale jde mu zde pořád jen o jednu a tutéž věc: „Jestli tvá přítomnost nepůjde s námi, tak nás odsud nevyváděj.“ A naléhavě trvá na svém: „Já tě nepustím.“

Tak se mi zdá, že si z této pasáže můžeme vzít hned několik ponaučení. Mluvíme sice o našich modlitbách, ale už jsme se vůbec někdy modlili? Máme vůbec nějaké ponětí o takovém střetnutí, o podobném setkání? Máme jistotu, že jsou nám naše hříchy odpuštěny? Jsme svobodní od sebe samých a od sebezájmu, abychom se vůbec mohli přimlouvat? Máme na srdci opravdové břemeno touhy po Boží slávě a po dobrém jménu církve? Opravdu se zajímáme o lidi mimo církev? A prosíme Boha kvůli jeho jménu, aby splnil svá vlastní zaslíbení a vyslyšel nás a odpověděl nám? Ó, můj Bože, učiň z nás takové přimluvce a modlitebníky, jakým byl Mojžíš. Nemá smysl říkat: „Ale on byl přece naprosto výjimečný muž.“ Sám Bůh, jak můžeme vidět na různých probuzeních z minulosti, si použil lidi, kteří byli naprosto neznámí, stejně jako si zde používá Mojžíše. Před sto lety Bůh podobným způsobem obtěžkal srdce tehdy úplně neznámého muže jménem James McQuilken. Stal se Mojžíšem Severního Irska. Dnes to může být kdokoli z nás. Kéž z nás Bůh učiní takové přimluvce a modlitebníky, jakým byl Mojžíš.

Přeložila Kateřina Gjerji Holzerová.

DOSPÍVÁNÍ PŘIROZENĚ, BOŽÍ CESTOU

Julie Petrecká

Tento název nesou dvě útlé knížky vydané teprve před nedávnem v Poutníkové četbě. Jsou určeny zvědavým dětem, klukům a holkám na prahu puberty, kteří se chtějí dozvědět něco o budoucích změnách na jejich těle a duši, o tajemství kolem spojení muže a ženy a o Bohem určeném smyslu toho všeho.

Obě knížky mluví o těchto záležitostech laskavě a nevtravě otevřeně. Pro rodiče budou jistě dobrým pomocníkem, vždyť i zkušenému rodiči dojdou v rozhovoru s malým zvědavcem na taková témata slova! A právě pro tyto

chvilky se vám nabízí knížka, která dokáže takové důležité životní milníky popsat citlivě, aniž by ustupovala z biblického pohledu. Dnešní společnost mnohé z těchto záležitostí zpochybňuje a staví na hlavu. Jako třeba to, že manželství je svazkem mezi mužem a ženou, že je to spojení nadosmrti a že musí dojít k mnoha proměnám na těle i v myšlení a jednání dítěte, než bude na vztah s osobou opačného pohlaví zralé – tomu všemu se knížka nevyhýbá. Mě osobně potěšilo nabádání malých čtenářů k tomu, aby svými myšlenkami i hovory o intimních částech těla a posléze o vzájemných vztazích mezi mužem a ženou, včetně sexu, usilovali těšit a ctít našeho Boha. A takových věcí, které kniha zmiňuje a které může rodič použít jako základnu hlubšího rozhovoru se svým potomkem, je více.

Myslím, že dospělí čtenáři se shodnou na tom, že v nich tato knížka vyvolala hřejivý pocit z toho, jak náš Bůh Otec všechno dobře vymyslel a naplánoval. Je však ošklivou vlastností hříchu, a tím si můžeme být jistí, že právě takové veskrze dobré úmysly všelijak pokrouť. A tak, milí rodiče, nezapomeňte svá dítka opatrně a moudře upozornit i na všechna nebezpečí, včetně lidí, kteří svým chříčem krásu dospívání pošpiňují.

Jednou větou, jsem moc ráda, že máme v češtině další povedenou knížku pro děti psanou z Božího pohledu.

DUCHOVNÍ TÝRÁNÍ V MANŽELSTVÍ

Darby Strickland

Často se setkávám se ženami, jejichž manželé používají Písmo jako zbraň, aby jimi mohli manipulovat. Beth byla jednou z nich. Když jsem se jí zeptala, jak se za ni její manžel Joe modlí, podělila se se mnou o svou nejčerstvější zkušenost. „Minulý týden se za mě modlil Matouše 6,24: ‚Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět a druhého milovat, k jednomu se přidá a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku.‘ Prosil Boha, aby mi pomohl, abych nebyla tak sobecká a chamtivá a aby mě Ježíš ochránil před službou špatnému pánovi. Naléhavě Boha žádal, aby na mě dohlížel, protože se mi nedá věřit.“ Navzdory slzám pokračovala: „Modlil se, že má neschopnost se ovládat znamená, že nesloužím Bohu, a Bůh by udělal dobře, kdyby mě ze svého království vyhodil. Snažně Boha prosil, aby mu dal schopnost tolerovat to, co sotva dokáže tolerovat Bůh.“ Z pokračování našeho rozhovoru jsem se dozvěděla, že takto Bethin manžel, starší jejich sboru, reaguje, když za jídlo pro svou rodinu o devíti členech utratí více než šest dolarů.

Po letech, kdy její manžel takto používal Písmo, aby se za ni modlil, bylo pro Beth téměř nemožné otevřít Bibli, aniž by nevěřila tomu, že ji Bůh odsuzuje stejně jako on. Byla z toho zdrcená. Téměř se nedokázala modlit. Ba co hůř, začala si plést slova svého tyрана s tím, co o ní říká Bůh. Začala věřit, že není hodná Pána a jeho péče.

Když manželé používají Písmo, aby ovládali a kritizovali, používají ho zcela opačným způsobem, než jak to zamýšlel Bůh. Bůh povolává manžele, aby používali Písmo posvěcujícím způsobem, který ulevuje hanbě.

Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná. (Ef 5,25–27)

Manželé mají svým ženám přinášet Slovo tak, že budou ženy vědět, že je Ježíš miluje jako svou oslnivou nevěstu. Žena je tím, koho Ježíš miluje a za koho se obětoval.

Když se však náboženské vyučování používá k zostuzení a ke zdůraznění chyby a viny, lidé se cítí odříznutí od skutečnosti, že je Ježíšova oběť s ním sjednotila a ukazuje, jakou vysokou hodnotu nám Bůh připisuje. Ženám snižovaným tvrdým vyučováním nebo napomenutími nezbyvá žádná naděje ani milost. Začínají věřit, že nejsou hodny, protože v hledáčku zůstávají ony a jejich selhání, a ne to, co vykonal Ježíš. To uvádí do pohybu všechny druhy pokřivení. Ježíš přísně napomínal ty, kdo kážou, ale neuvádějí svá slova do praxe, ty, kdo svazují těžká

břemena a nakládají je na ramena ostatních, kdo však nezvednou ani malíček, aby pomohli nést jejich váhu. V Matouši 23 vyslovuje Ježíš sedmero běda na adresu těch, kdo taková břemena vytvářejí. Ježíšova slova jsou tvrdá, protože je zde v sázce mnoho. Ti, kdo následovali farizeje a zákoníky, byli obtíženi nesprávnými věcmi, a to jim bránilo v následování Boha. Stejně jako v případě Beth byla velká část toho, co slýchali, v přímém protikladu k Božím skutečnému Slovu.

Ježíš toužil po tom, aby lidé docházeli k poznání Boha a k usmíření s ním. Farizejové tomu však bránili. Ježíšova běda jasně říká, že se staví proti jejich jednání. Vyhlašuje sedm těžkých žalob, které dávají trpícím novou naději, protože jsou svědky toho, jak kárá zacházení, které zakusili. Jasně definuje špatné.

Chtěla bych se soustředit na Ježíšova slova, která ukazují, jak závažnou újmu způsobovali farizejové a zákoníci těm, o které měli pečovat. To nám pomůže lépe porozumět zraněním způsobeným duchovním týráním v manželství. Ježíš říká, že farizejové:

- brání vstupu do království,
- okrádají bezbranné,
- svádějí své obrácené na špatnou cestu,
- činí z nich děti pekla, což znamená, že je obracejí na nepravou víru, když kážou skutky nad vztah s Pánem (v. 15),
- falešně a klamně přísahají, což ničí vztahy a důvěru (16–22),
- jsou posedlí maličkostmi, zatímco zanedbávají důležitější věci zákona – spravedlnost, milosrdenství a věrnost, a tím činí lidi zranitelnými,
- jsou plní chamtivosti a požitkářství, využívají ty, o které mají pečovat,
- pronásledují ty, které mají pást.

Abych to shrnula, duchovně utiskující farizejové odváděli ostatní od Boha. Jejich obviňující a zahanbující slova způsobovala obrovskou škodu. Ježíš napomíná farizeje tak tvrdě, protože mu tím lámali srdce. I nás by mělo hluboce zasáhnout, když jsme svědky takové újmy.

Když se snažíme pomoci těm, kdo jsou v manželství duchovně týráni, potřebujeme si být této škody vědomi a obzvláště musíme porozumět, jak moc byl poškozen vztah oběti k Pánu. Musíme si být vědomi těchto zranění, která si lidé nesou, a chovat se velmi citlivě, abychom nezpůsobili ještě více bolesti, když se budeme snažit pomoci.

Představte si zraněné dítě. Takové dítě bude otevřeně projevovat strach, jakmile mu začnete pomáhat. Obvykle volá: „Nešahej, nešahej, to bude bolet, mami. Ne!“ Vaše dítě by raději své zranění skrylo a jen plakalo, než aby si ho nechalo

ošetřit. Instinktivně ví, že to bude bolet, až se ho dotknete. Nebo si představte popáleného. Jeho zranění se ani nemusíte dotýkat. Stačí, když k němu přijdete příliš blízko, a vytvoříte tak bolestivý pohyb vzduchu. Duchovní zranění jsou podobná. Když se přiblížíme a noříme hlouběji do příběhu zraněné osoby, dokonce i když používáme Písmo, může to vyvolat více bolesti. I naše dobré úmysly a vírou naplněná slova mohou oběť hluboce zranit.

Cílem našich snah v případech duchovně týraných žen bude pomoci obětem uvidět Ježíše takového, jaký skutečně je, a napravit jejich vztah s ním. Nejnáročnější úkol je, jak vůbec postupovat směrem k tomuto cíli, aby to bylo účinné. Proces musí být stejně spásný jako cíl.

Jak by měl tedy takový proces vypadat? Na konkrétní způsoby, jak znovu získat srdce zraněného člověka pro Písmo, se podíváme ve druhé části této série.

www.ccef.com

Christian Counseling & Educational Foundation
(Nadace pro křesťanské poradenství a vzdělávání)

Přeložila Julie Petecká.

Žádné srdce se nemůže opravdově otevřít Kristu, není-li učiněné ochotným ho po zralé úvaze přijmout i s jeho křížem utrpení a jeho jhem poslušnosti: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne... Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne...“ (Mt 16,24; 11,29). Jakákoliv námitka vůči kterékoliv části je silnou překážkou v jednotě s Kristem. Na takovou duši hledí jako na jeho nehodnou a vyjímá ji: „Kdo nenese svůj kříž a nenásleduje mne, není mne hoden.“ (Mt 10,38). Pokud nepovažuješ Krista za hodného všech utrpení, všech ztrát, všeho kárání, pak on tě nepovažuje za hodného nazývat se jeho učedníkem. Takže co se týče poslušnosti, zvané jeho „jhem“, ten, kdo nepřijme Kristovo jho, nemůže přijmout ani jeho milost ani žádnou výsadu plynoucí z jeho krve.“ (John Flavel, 1689)

Boží láska

Těžké učení o Boží lásce

Zimní konference 2020

Konference Zápasu o duši a Poutníkovy četby

1. Bůh je láska (Jaroslav Kernal)
2. Boží láska zjevená v Kristu (Radek Kolařík)
3. Jak se projevuje Boží láska k lidem (Pavel Steiger)
4. Boží láska k církvi a v církvi (Zdeněk Karásek)
5. Boží láska v životě křesťana (Jan Suchý)
6. Panelová diskuze, otázky a odpovědi

25. ledna 2020

Konferenční sál hotelu Krystal
(José Martího 2/407, Praha 6)

Program

9 ³⁰ –9 ⁴⁰	Zahájení Daniel Adamovský
9 ⁴⁰ –10 ²⁰	Bůh je láska Jaroslav Kernal
10 ²⁰ –11 ⁰⁰	Boží láska zjevená v Kristu Radek Kolařík
11 ⁰⁰ –11 ³⁰	přestávka, občerstvení
11 ³⁰ –12 ¹⁰	Jak se projevuje Boží láska k lidem Pavel Steiger
12 ¹⁰ –14 ⁰⁰	přestávka na oběd a na diskuzi
14 ⁰⁰ –14 ⁴⁰	Boží láska k církvi a v církvi Zdeněk Karásek
14 ⁴⁰ –15 ²⁰	Boží láska v životě křesťana Jan Suchý
15 ²⁰ –15 ⁵⁰	přestávka, občerstvení
15 ⁵⁰ –16 ³⁰	Panelová diskuze k tématu konference mod. Daniel Adamovský
16 ³⁰ –17 ³⁰	Závěr

Přihlášení

Přihlašujte se na www.reformace.cz nebo emailem na adresu redakce. Do přihlášky uveďte jméno a příjmení, email a sbor, který navštívujete.

Stravování

V hotelu je restaurace a v hotelovém baru je možné zakoupit obložené bagety.

Program pro děti

V průběhu kázání bude zajištěn program pro děti od 5 do 11 let.

Cena

Konference je bezplatná. Na pokrytí nákladů bude provedena sbírka.

Doprava

Z hlavního nádraží ČD tramvají č. 26 (směr Divoká Šárka), zastávka u hotelu se jmenuje Nad Džbánem. Je možné jet metrem „A“ na zastávku Nádraží Veleslavin a potom jednu zastávku tramvají (č. 20, 26).

Parkování

Parkování je možné na venkovním parkovišti vedle hotelu nebo v ulicích kolem. Modré zóny jsou placené pouze od pondělí do pátku, v sobotu je parkování zdarma.

Další informace najdete na stránkách Reformace.cz nebo Poutníkovy četby.

Poutníková četba

Slova povzbuzení

Charles Haddon Spurgeon

Kniha sestavená z povzbudivých kázání Charlese Spurgeona se Vám stane zdrojem síly, radosti a povzbuzení pro každý všední den.

Naděje a radost z Krista.

Spurgeonova Slova povzbuzení je natolik užitečná a nadčasová kniha, že až na několik zastaralých odkazů byste si mohli myslet, že byla napsána teprve včera a ne na konci 19. století. Jestliže se potýkáte s různými starostmi, depresemi, máte problémy v práci (nebo práci nemáte vůbec), jste nemocní

nebo procházíte jinou zkouškou, stane se vám tato kniha zdrojem síly, radosti a povzbuzení.

Charles Haddon Spurgeon (1834–1892), známý jako kníže kazatelů, pracoval s obrovským nasazením na Boží vinici již od svých 16 let. Pracoval velmi tvrdě navzdory mnoha trápením a nemocem (jeho manželka byla ochrnutá a on sám trpěl dnou, později revmatismem a zánětem ledvin). Někdy kázal každý den v týdnu, napsal 140 knih (sám obvykle četl šest knih týdně), revidoval kázání pro tisk, vydával časopis Sword and Trowel, založil a staral se o dva sirotčince atd. Tisíce lidí dodnes čerpají z jeho díla.

Pevná vazba, 210×150 mm, 128 str., cena 230,- Kč

Poutníková četba, Žandov 85, 403 390 Chlumeck, tel.: 472 741 623